

**...és az igazság
felszabadít**

Az eredeti mű a Bridge of Love Publications – PO Box 43 Ryde Isle of Wight Po33 2YL
United Kingdom – gondozásában jelent meg. A fordítás alapjául szolgáló mű címe:
...and the truth shall set you free, 21st Century Edition, 2004. September

Copyright © 1995 David Icke

Fordította: Szücskarcsi, Szücs Zsac
Lektorálta: Jánosi Juli és Szücskarcsi
Technikai munkatárs: Szücs Zsac

EzVanKiadó, 2016.
All rights reserved

Minden szóért felelős és számonkérhető szerkesztő: Szücskarcsi
Magyar layout: Jánosi Juli

A borítót Neil Hague tervezte

Aki a könyvet nem találja a könyvesboltokban, vagy nagyobb tételben szeretné megrendelni,
keresse a kiadót!

II. kötet

EzVanKiadó
www.ezvankonyvek.hu
Tel.: +36 20-38-39-339
ezvanjuli@ezvankiado.hu

...és az igazság felszabadít

XXI. századi kiadás

A globális ügyek mögött meghúzódó, titkolt foratókönyv elképesztő leleplezése, mely oly megdöbbenően pontosnak bizonyult a napi események előrejelzésében.

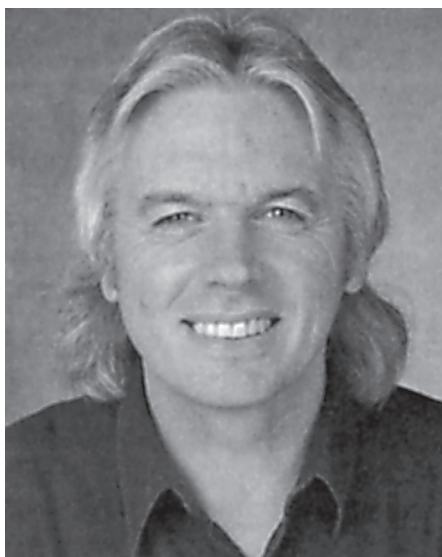
David Icke

ajánlás

Ezt a XXI. századi kiadást Linda Athertonnak ajánlom, a korábbi Linda Icke-nak, a legnagyobb szerűbb barátoknak, akit bárki valaha is kívánhat magának – aki mindig mellettem állt, bármi is történt.

Ha nem lett volna, ki kellett volna találnom

Mi vagyunk az erő mindenekben;
Mi vagyunk a hold és a nap tánca;
Mi vagyunk a remény, mely sosem tűnhet el;
Mi vagyunk a szerencse fordulása.

David Icke más könyvei, hangkazettái és videofelvételei:

It Doesn't Have To Be Like This (Green Print)

Truth Vibrations (Gill & MacMillan)

Heal the World (Gill & MacMillan)

The Robots' Rebellion (Gill & MacMillan)

Lifting the Veil (Truthseeker)

I Am Me, I Am Free (Bridge of Love)

The Biggest Secret (Bridge of Love)

Children of the Matrix (Bridge of Love)

Alice in Wonderland and the World Trade Center Disaster

Tales from the Time Loop (Bridge of Love)

Turning of the Tide – a two-hour video (Bridge of Love)

The Reptilian Agenda, parts one and two video featuring

David Icke Zulu Shaman, Credo Mutwa (Bridge of Love)

Revelations of a Mother Goddess – two-hour video with

David Icke and Arizona Wilder (Bridge of Love)

Speaking out – two-hour video with David Icke (Truthseeker)

The Freedom Road – three-video package lasting more than five hours (Bridge of Love)

From Prison to Paradise – three two-hour videos with David Icke (Bridge of Love)

Új – Secret of the Matrix – a three video package (Bridge of Love)

Új – Satanism and the Mormon Church – video (Bridge of Love)

ismerd meg az igazságot, s az igazság felszabadít

Mily keveset tudunk az örökkévalóság arányairól.
Hogy merjük kétségbe vonni hatalmát s hatalmasságát
ily mérvű bölcsességnek és teremtésnek.
Milliónyi világ létezhet a mennyekben... túl a miénken.
Mindükön élőlények, kik égre emelt szemmel
ámulnak a határtalan mindenségben.
Lehet, hogy ők is úgy vélik, nem létezik más értelem...
rajtuk kívül.
De tán ők nem osztják az emberi faj dölyfét.
Tán bírnak oly értelemmel, hogy felismerjék:
minden lehetséges az örökkévalóság mérhetetlenségében.

Elképzelhető, hogy a mi Földünket
– mely csak kis porszem az Univerzum léptékéhez mérve –
más életformák nemcsak látogatják,
de uralják is.
Ne engedjük, hogy önteltségünk elvakítsa szemünk,
hogy tudni véljük: mi lehet, s mi nem.
Mert gyermekek vagyunk, még teremtésünk hajnalán,
s az univerzum az iskolánk,
s minden képzetünket felülmúló értelem várja,
hogy merítsünk belőle ... midőn befogadni megérettünk reá.

Keress, s a csodák, miket eljőni látsz,
fellebbentik a fátylat világod igaz természetéről.
Elbűvöl majd eredeted igazsága.
Ennek gyönyörűsége meghaladja hited és értelmed.
És kozmikus valóságod végtelen mélysége
örökséged részeként veled marad majd
a ködbe vesző örökkévalóságon át.

A megértés békéje a teremtés gyönyörűsége.
A szavak kimondattanak.
S a szellem benned megingathatatlanul tudja,
Hogy otthona az örökkévalóság
s a lényeg a lét, mely halhatatlan...
s a lényeg a lét, mely halhatatlan...

Tony Dodd

tartalomjegyzék

I. kötet

a magyar kiadó előszava	9
bevezetés a XXI. századi kiadáshoz	11
bevezető <i>azok vagyunk, amit gondolunk</i>	12
Első rész <i>a börtön</i>	17
1. fejezet <i>könnyek fátylán át, homályosan</i>	18
2. fejezet <i>a Testvériség születése</i>	34
3. fejezet <i>a papír hatalma</i>	48
4. fejezet <i>Rhodes-tól a romokig</i>	65
5. fejezet <i>egyesült haderők</i>	90
6. fejezet <i>uralkodói tervek</i>	107
7. fejezet <i>uralkodó fajok</i>	123
8. fejezet <i>titkos kormány</i>	140
9. fejezet <i>a hatalom piramisa</i>	176
10. fejezet <i>Szuper Elit – a fekete mágusok</i>	200
11. fejezet <i>adósság svindli</i>	214

II. kötet

12. fejezet <i>titkos kéz</i>	9
13. fejezet <i>egypárti államok</i>	58
14. fejezet <i>lélektani fasizmus</i>	91
15. fejezet <i>szekta vagy átverés?</i>	115
16. fejezet <i>„globális falu”</i>	128
Második rész <i>a szabadság</i>	140
17. fejezet <i>mi vagyunk a börtönőrök</i>	141
18. fejezet <i>a szabadság, melyet szeretetnek hívnak</i>	160
19. fejezet <i>végre szabadon</i>	172
20. fejezet <i>szeretlek, Dr. Kissinger!</i>	182
Utószó <i>jó estét, Elnök Úr!</i>	188

12. fejezet

a titkos kéz

„A legvalószínűbb tettes, kinek legtöbb előnye származik a bűntényből.”

Seneca (római drámaíró)

Az összes látszólag független gazdasági eseményért ugyanaz a – mind a nemzeti, mind a nemzetközi politikai arénában szabadon garázdálkodó – rejtőzködő erő felel. Az Elit titkos kéznymát viseli magán egy sor, hivatalosan egymástól független politikai gyilkosság és botrány, s mögöttük felismerhetően sejlik fel az Elit piramis struktúrájú kódosító gépezete.

Például milyen nyilvánvaló kapcsolat létezhet az 1963-as Kennedy gyilkosság, az 1995-ös oklahomai robbantás¹, a vietnami háború és a nyolcvanas évek Reagan–Bush adminisztrációja alatti, Irán-kontra néven elhíresült „drogot–fegyverekért” akciók között? Mi kapcsolhatja össze a következő eseményeket: Martin Luther King és Malcom X meggyilkolása, a Richard Nixont megbuktató Watergate botrány, az 1961-es, John F. Kennedyt ellehetetlenítő, Castro Kubája elleni, Disznó-öböl invázió, 1990-ben Margaret Thatcher elmozdítása a miniszterelnöki székből Nagy-Britanniában, az azonosított ufójelenségekre vonatkozó információ következetes eltussolása? A válasz az Elit és a Mindent-Látó Szem kultuszában rejlik.

Ugyanaz az erő állt minden egyes fenti és számtalan másik esemény mögött, amelyek a felszínen és a médiában egymáshoz semmilyen módon nem kötődtek. Ebben a fejezetben megmutatom, hogy ezek a politikai gyilkosságok és események hogyan képezik részét ugyanannak a folyamatban lévő tervnek, ami félresöpör útjából bárkit – zsebre-vágva, megsarolva, fizikai vagy erkölcsi hullát csinálva belőle. Fontos, hogy ezt megértsük, mivel az egyik módszer, amivel az emberi elmét eltérítik attól, hogy felfedezhesse ezeket az összefüggéseket, hogy minden egyes eseményt egyedülállóként, kivételesként és páratlan-ként mutatnak be. Ezt a „magányos gyilkos/semmi összeesküvés” megközelítéssel teszik. Ugyanezt a stratégiát használják minden egyes nemzeti polgárháború és forradalom esetén mondván, hogy az egész arra az egyetlen országra korlátozódik, és nem a világförradalom része, ami politikai zavargásokat szít szerte a bolygón egy közös végcél érdekében.

A vietnami háború

A háború Vietnamban sok eseményt idézett elő, és megannyi következménnyel járt. A közvéleményt úgy tájékoztatták, hogy az Egyesült Államok azért vállalta ezt a bukást, hogy megállítsa a „kommunizmus” terjedését. Azt már láttuk, hogy a „kommunizmus” ugyanazon Elit édes gyermeke, amelyik nyilvánosan a „kapitalizmust” támogatja. Tehát valami másik szándék húzódik, a mindkét „oldalon” oly mérhetetlen szenvedést és oly sokak

¹ Oklahoma-i bombarobantás: a szerző még ebben a fejezetben részletesen kifejti, hogy miről van szó.

életét követelő háború mögött. L. Fletcher Prouty, a légierő nyugalmazott ezredese, a Kennedy-évek alatt az Egyesített Vezérkari Főnökség különleges hadműveleti főnök volt, és közvetlenül ő állt a CIA titkos tevékenységeihez katonai támogatást nyújtó globális rendszer élén. *Titkos csapat* címmel írt egy könyvet, és szakértőként működött közre a *JFK* című film készítésénél. A filmben nyilvánvalóan róla mintázták X Ezredes alakját.¹ 1995. április 13-án Prouty a Szabad Amerika Rádióban (Free America Radio) mesélt a vietnami háború háttéréről. Azt mondta, hogy 1954. január 29-én a CIA igazgatója, Allen Dulles egy fehér-házi megbeszélés alkalmával felhatalmazást kapott a Saigon Military Mission (Saigoni Katonai Küldetés) nevű szervezet felállítására. A „Küldetés” vezetésével az akkor ezredesi rangot viselő Edward Landsdalet bízták meg, aki annak idején a Fülöp-szigeteki elnök, Ramon Magsaysay eltávolításán dolgozott együtt a CIA-val. Az elképzelés szerint Landsdalet Vietnamba küldik egy ugyanilyen típusú munka elvégzésére. Vietnam abban az időben a 17. szélességi fok mentén két részre tagozódott, Észak- és Dél-Vietnamra, a Genfi (Indokína) szerződés miatt. Választásokat kellett volna tartani, amelyek eredményeként vagy az északi Ho Si Minh, vagy a déli Ngo Dinh Diem veheti át az egész ország irányítását. Legalábbis ez volt az elképzelés.

Az Elit ehelyett háborút akart, ami mindig hatalmas nyereséget biztosít a bankoknak és a fegyvergyártóknak (ugyanazok az emberek), és segít destabilizálni az amerikai társadalmat. Megteremtí az oszd meg és uralkodj játszmáállapotot a Távols-Keleten, és álcázza majd a hatalmas méretű kemény drog behozatalt Ázsiából. És nem utolsó sorban ellátja az oly vágyott élelemmel – félelem és fájdalom rezgéssel – a Negyedik Dimenziós Börtönöröket.

Prouty állítása szerint, hogy megteremtsek az ellenséget, a háború ürügyét, a saigoni Katonai Küldetés (Allen Dulles és a CIA) „pszichológiai hadviselésbe” – magyarul terrorizmusba kezdett. Több mint egymillió vietnamit költöztettek északról délre 1954 és 1955 között. Ebből a létszámból az Amerikai Haditengerészet szállító járművei több mint 657 ezret, a CIA repülőgépei pedig 300 ezret szállítottak. Százazreket vettek rá arra, hogy csak úgy átsétáljanak a határon. Ezeknek az embereknek nem volt sem pénzük, sem élelmük, így rablóbandákba tömörültek, hogy elragadják mindazt, ami a túlélésükhöz kell. Ahogy mindez egyre nagyobb méreteket öltött, az amerikaiak, akik szándékosan teremtették meg a problémát, északi „lázdók mozgalmának” kiáltották ki a rablóbandákat, s rájuk aggatták a „Viet Kong” nevet. Így tehát létrejött az (íme: a probléma-reakció-megoldás lánc), amivel igazolhatóvá vált a vietnami háború.

Robert McNamara (CFR, Trilat. Biz., Bil), a vietnami háború alatt Kennedy védelmi minisztere, majd a Világbank elnöke, később nyilvánosan beismerte, hogy a vietnami olyan háború volt, amit soha nem lett volna szabad megívni. Mint kifejtette, olyan háború volt, amit az Egyesült Államok nem nyerhetett meg, és soha nem is próbált megnyerni. Még azt is hozzátehetette volna, hogy ez egy hivatalos hadüzenet nélküli háború volt. McNamara középső neve: „Furcsa” (Strange), ami ihletett választás volt, tekintetbe véve az általa manipulált „furcsa” események hosszú-hosszú listáját. Ő állt a dzsungeltisztítás mögött, amit a hírhedt Narancs Reagenssel (Orange Reagent) végeztek. Nem egészen világos, hogy pontosan miért is döntött úgy, hogy „mindent kipakol”. McNamara és Prouty egyetértenek abban, hogy Kennedy elnök ki akarta vonni a csapatokat Vietnamból, és be akarta fejezni a háborút. Prouty azt állítja, hogy Kennedy jóváhagyott egy dokumentumot, az ún. 263. National Security Action Memorandumot (Nemzetbiztonsági Akció Feljegyzés). Ennek alapján 1965-ig minden amerikai katonát és egyéb személyzetet ki kell vonni Vietnamból. A dokumentum jóváhagyását követően az elnök számos értekezletet hívott össze Vietnammal kapcsolatban, ezek nagy részét rögzítették az *Egyesült Államok*

Külkapcsolatai 1961-1963 (IV. kötet) című kormány-nyomda publikációban: „Vietnam (1963 augusztus-december)”. McNamara azt állítja, hogy Kennedy elutasította a javaslatot, hogy amerikai harci egységeket vessenek be Vietnámban. Az Elit viszont nem akart ilyen gyorsan véget vetni a háborúnak, és 1963-ban, a Kennedy-gyilkosságot követően semmilyen csapatkivonásra nem került sor. McNamara szerint Lyndon Johnson, aki Kennedyt követte az elnöki székben, hamis jelentéseket tett közzé arról, hogy az észak-vietnamiak amerikai torpedórombolókat támadtak meg a Tonkini-öbölben.² Semmi ilyen támadásra nem került sor – mondja McNamara, de azzal, hogy a média kész „tényként” tálalta az egészet, további „igazolást” nyert a háború kiterjesztése.² Az 1960-as években végig ott találhatjuk a Morgan bankbirodalom alkalmazottait a kormány katonai testületeiben.

1971. július 4-én fiatal amerikaiak egy csoportja gyűlt össze a michigani Detroitban, és hivatalos vádemelést nyújtottak be a listájukon szereplő személyek ellen, akiket szerintük felelősség terhelt a vietnami háborúnak nevezett mérsárlásért. A következő neveket sorolták fel: William E. Buckley Jr, Daniel Ellsberg, Henry Kissinger, Henry Cabot Lodge, Robert McNamara, Andre Meyer, David Rockefeller, Nelson Rockefeller, Dean Rusk, Walt W. Rostow és Maxwell D. Taylor. A felsoroltak nagy része tagja a Külkapcsolatok Tanácsának (CFR) és a Bilderberg-csoportnak. Az igazat megvallva, ennek a listának sokkal hosszabbnak kellene lennie. Vietnam csak az előre gyártott emberi katasztrófák egy újabb példája. Csakis azért történhetett meg, mert megtörténtté tették – az Új VilágRend létrehozásának érdekében. De ha visszaemlékeztek, a világbajnok bokszoló Muhammed Alit bebörtönözték azért a „bűntettért”, mert visszautasította, hogy részt vegyen ebben az egészben. Azokat a férfiakat, akik távol maradtak a vietnami sorozásoktól, a mai napig lenézik Amerikában. Nemde bár attól lesz valaki igazi „férfi”, ha mások ágyútöltelékévé válik? A többieket, akik visszatértek Vietnámból, úgy kezelték, mint a leprásokat, mert azzal, hogy kudarcot vallottak, Amerika „büszkeségén” esett csorba. – Ó, édes Istenem!

John F. Kennedy

Kennedy elnök állítólagos „magányos gyilkosa”, Lee Harvey Oswald, a CIA embere volt, és arra használták, hogy elvigye a balhét. Ő volt a „palimadár” – ahogyan ezt Amerikában mondják. Jim Garrison New-Orleans kerületi államügyész által vezetett vizsgálat kiderítette, hogy Oswald valószínűleg nem lehetett felelős a gyilkosságért. Mindenesetre az a filmfelvevővel készített anyag, amit egy bábásművész, Abraham Zapruder készített, azt bizonyítja, hogy Kennedyt az autó eleje felől érkező lövések ölték meg, nem pedig hátsó irányból, ahol egy könyvraktárból Oswald állítólag leadta a lövéseket.³ A gyilkosság nem egyetlen ember műve volt, hanem egy magasan képzett és összehangoltan cselekvő profi csapaté. Mikor Oswald rájött, hogy felültették, és készen állt arra, hogy ezt a bíróságon is elmondja, miközben nyilvános helyen vezették keresztül egy éjszakai lokál tulajdonosa, Jack Ruby megölte. Ruby később – igencsak alkalmas módon – maga is meghalt, vagy legalábbis eltűnt. A terv végrehajtva. Az elkövető egy magányos gyilkos, aki már halott. Történet vége, pont. Éljen soká Johnson elnök!

Jim Garrison kerületi államügyész, akit a JFK filmben is megszemélyesítettek, még mindig az egyetlen ember, aki gyanúsítottat állított bíróságra az elnök elleni merénylet ügyében. A gyanúsított Clay Shaw volt. Garrison Shaw elleni vádjait súlyosan meggyengítette, hogy koronatanúit megfélemlítették és meggyilkolták – Shawt végül az esküdtszék

² Ennek alapján fogadta el az USA kongresszusa azt a határozatot, ami „felhatalmazta az elnököt minden szükséges lépés megtételére, beleértve a fegyveres erők használatát is, hogy támogassa a SEATO egy tagállamát annak szabadsága megőrzésében. A vietnami háború idején ez a határozat jelentette az USA részvételének hivatalos alátámasztását.” Cambridge Enciklopédia, Maecenas Kiadó, 1992

nem találta bűnösnek. Később derült ki, hogy Shaw végig a CIA-nek dolgozott. Shaw volt a Moszad fedőcégeként és orgyilkos irodaként működő Permindex igazgatója. Garrison megállapította, hogy a gyilkosság tanúit mindig akkor fenyegették meg, amikor az események olyan verzióját adták elő, ami eltért a hivatalos irányvonalától. Sokan azok közül, akik a gyilkosságot „kivizsgáló” Warren Bizottság előtt tanúskodtak, azt állították, hogy a vallomásaikat megváltoztatták a jelentésben, és néhány esetben általuk meg nem tett vallomásokra hamisították a nevüket. Oly sok nyilvánvaló jel mutatott arra, hogy hivatalos merénylet történt, hivatalos eltussolással! Kennedy holttestét – a hadsereg irányításával – azonnal Washingtonba menekítették, a boncolás elvégzésére. A vizsgálat alatt a kórboncnokot hivatalnokok vették körül, és megmondták neki, hogy mit állapítson meg. Az elnök agya – aminek vizsgálata fényt derített volna a gyilkos golyó irányára – eltűnt, és soha nem is került elő. Akikről világosan kiderült, hogy tudtak valamit a gyilkosságról, azok közül sokan autóbaleset áldozatai lettek, vagy lelőtték őket, esetleg – a Globális Elit klasszikusának számító – „öngyilkoságnak” álcázott gyilkosság vetett véget életüknek. Azon a tragikus napon, 1963. november 22-én a texasi Dallasban az Elit államcsínyt követett el az Amerikai Egyesült Államok ellen. A kitűnő végrehajtás miatt csak nagyon kevesen vették észre, hogy ténylegesen államcsíny történt.

Végeérhetetlen spekulációk következtek arról, hogy ki ölhette meg Kennedyt. A CIA? A Maffia? Kicsoda? Ahogy az lenni szokott, rengeteg félrevezető információ terjedt el, hogy összezavarja és megtéveszse a közvéleményt, de ha figyelembe veszed a manipuláció-piramis természetét, akkor valószínűleg több különböző, az Elit által irányított ügynökség is a résztvevők között volt. Ilyen alapon együttműködhetnek egymással csoportok a CIA-tól, az FBI-tól, a szervezett bűnözés szindikátusától, a dallasi rendőrségtől, a katonaságtól, az „Igazságügyi” minisztériumtól, a médiától, valamint a következő elnök – Johnson és sokan mások. Az egyik szálon bizonyosan a szabadkőművesek dolgoztak. A gyilkosság helyszínéhez közel ma egy szabadkőműves obeliszk áll, Lucifer lángjával a tetején. Meggyőződésem, hogy az ügynökségek közül a Moszad és a CIA játszották a főszerepet, egészen Kennedy sofőrjéig, William Greer ügynökig bezárólag. Az összes sofőr alapkiképzésébe tartozik a titkosszolgálatoknál és a biztonsági cégeknél szerte a világon: ha lövést hallasz, akkor padlógáz, és eltűnsz a balfenéken, olyan gyorsan, ahogy az autóval lehetséges. Greer viszont megállt! Valószínűleg a reinkarnációja lehetett annak a sofőrnek, aki annak idején Ferdinánd főherceget vitte. Vagy legalábbis ugyanarról a helyről kapták utasításaikat.

Tiszta sor, hogy bizonyos okból, esetleg nemcsak egyből, John és Bobby Kennedy szálla volt az Elit szemében. JFK elnökségét a Bilderberg-csoport neve fémjelezte, ahogy Carterét a Trilaterális Bizottságé. Kennedy – amennyire én tudom – ugyan nem tartozott a bilderbergerek közé, elnöki csapatából sokan viszont igen. Dean Rusk, George W. Ball, McGeorge Bundy, Arthur Dean, Walter Roscow, George McGhee, Robert McNamara, és Paul Nitze mindannyian bilderbergerek voltak. Miniszterhelyettese és külügyminisztériumi államtitkára pedig Averell Harriman volt, egyike a vietnami háború főkonstruktorainak. Kennedy – Harriman üzleti partnerét – Robert Lovettet, a Brown Brotherstől, kérte fel arra, hogy állítson össze egy listát kabinetjének lehetséges jelöltjeiről! Elfogadta Nelson Rockefeller tanácsát is, hogy nevezze ki Dean Ruskot külügyminiszterré – egy olyan embert, akit azelőtt soha sem látott.⁴ Rusk hogy elfogadhassa az állást, szabadsgolta magát a Rockefeller Alapítvány vezetői székéből. Kennedy (CFR) „választotta” Douglas Dillont (CFR) is a pénzügyminiszteri posztra. Dillon a Rockefeller Brothers Alapítvány kuratóriumának tagja volt. A Rockefellererekhez fűzték szálak Eisenhower, Johnson és a modern idők valószínűleg összes elnökének pénzügyminisztereit.

Érdeemes részletesen is megvizsgálni a Kennedy-gyilkosságot, mert remekül példázza az Elit módszereit, és megmutatja, hogy mekkora hatást képes kifejteni az eseményekre. E fejezet egyes részeinek elkészültéért igen hálás vagyok Michael Collins Piper briliáns könyvének: *A végső ítélet – a hiányzó láncszem a JFK gyilkosság összeesküvésben*. John F. Kennedy Joseph P. Kennedy fiaként látta meg a napvilágot, aki az USA londoni nagykövete volt abban az időben, amikor Tyler Kentet bebörtönözték, mert felfedte a Rooseveltt és Churchill közötti, a háborút megelőző távirat-üzenetváltást. Joe Kennedy sötét jellem, aki nyakig benne volt az alvilági bűnözésben, és vagyonokat szerzett a szesztilalom idején folytatott szeszszesital kereskedeleméből. Nyilvánvalóan nem igazán kedvelte a zsidókat – hogy finoman fogalmazunk –, és esküdt ellensége lett Meyer Lanskynek, a Szervezett Bűnözés Szindikátus vezetőjének. A szervezett bűnözésen belül két banda tevékenykedett: a La Cosa Nostra, vagy ismertebb megnevezéssel az olasz maffia, és a zsidó ág, a „Kosher Nostra”. Lansky vezette az egyiket, és ellentétben a népszerű mítosszal, valamint a médiasztorikkal, ő, nem pedig az olasz vezér volt a „főnökök főnöke” a szervezett bűnözésben. Joe Kennedy amúgy is hűvös viszonya Lanskyval úgy tűnik, tovább romlott, amikor Lansky emberei lekapcsolták Kennedy egyik Írországból átcsempészett whiskyszállítmányát.⁵ A chicagói maffiafőnök, Sam Giancana szerint a detroiti „zsidó maffia”, a Bíbor Banda pedig vérdíjat tűzött ki Joe Kennedy fejére, mert az alkohollal üzletelt a területükön. Giancanasék szerint Kennedy elment Chicagóba, hogy védelmet kérjen a maffiafőnököktől, és ennek köszönheti életét.⁶ Ebből a családi háttérből emelkedett ki John F. Kennedy, az Egyesült Államok 35. elnöke.

Amikor JFK szemet vetett az elnöki címre, számtalan akadályt kellett leküzdenie – különös tekintettel a Kennedyek mélyről jövő ellenszenvére, amellyel az amerikai zsidó lobbival szemben viseltettek, valamint Meyer Lanskyre és bűnszövetkezetére. Kennedynek szüksége volt mind a zsidó lobbira, mind pedig a szervezett bűnözés pénzére és támogatására ahhoz, hogy egyáltalán esélye legyen a győzelemre. 1957-ben, még fiatal szenátorként tovább dühítette Izraelt (a Rothschildokat/Globális Elitet) és annak hatalmas amerikai hálózatát, amikor Franciaországgal szemben Algéria függetlenségi követelését támogatta. Izrael fogcsikorgatva küzdött ez ellen. Az atya, Joe Kennedy azonban félretette büszkeségét és minden egyéb érzelmét annak érdekében, hogy fia elnökké választását biztosítsa. DeWest Hooker, egy New York-i szórakoztatási műsorigazgató, elmondása szerint egyszer azzal az üzleti ajánlattal kereste meg Joe Kennedyt, hogy hozzanak létre egy, a zsidó pénztől és irányítástól független televíziós hálózatot. Hooker a következőket mondta a megbeszélésükről:

„Joe beismerte, hogy londoni nagykövetsége idején Hitler mellett állt. Ugyanakkor – Kennedy szavaival élve – mi elvesztettük a háborút. A mi, nem az Egyesült Államokra vonatkozott. Amikor Kennedy azt mondta: mi, a nem-zsidókat értette alatta. Joe Kennedynak meggyőződése volt, hogy a II. világháborút a zsidók nyerték meg.”

„Kennedy a következőket mondta: minden tölem telhetőt megtettem, hogy küzdjek a zsidó hatalom ellen ebben az országban. Meg akartam állítani a II. világháborút, de kudarcot vallottam. Minden pénzt megszereztem, amire szükségem van, s most átadom a fiaimnak mindazt, amit tudok.”

„Nem állok a vesztesek oldalára – folytatta Kennedy. A győztesekhez csatlakoztam. Együtt fogok működni a zsidókkal. Megtanítom a srácainak az egész kérdéskört, és ők is együtt dolgoznak majd velük. Jackből megcsinálom az Egyesült Államok első ír katolikus elnökét – és ha ez azt jelenti, hogy együtt kell dolgoznom a zsidókkal, hát megteszem. Szimpátiával viseltetek az iránt, amin dolgozik Hooker – mondta Kennedy –, de semmi olyat nem teszek, amivel ronthatnám Jack esélyeit az elnökválasztáson.”

Az események Hooker álláspontját támasztják alá. Joe Kennedy gondoskodott róla, hogy „újságsztorik” jelenjenek meg arról, hogy fia ellenfelét, Richard Nixont a nácik támogatják, JFK pedig megbeszéléssorozatot kezdeményezett a zsidó lobbival, különösen Abraham Feinberggel, az Israel Bond Organization elnökével, aki – abban az időben Kennedy tudta nélkül – magán pénzeket hajtott fel a Victor Rothschild⁸ vezetete titkos izraeli nukleáris programhoz. Kennedy biztosította őt, hogy jó viszonyt épít ki Izraellel és az amerikai zsidó lobbival. Feinberg azt mondta Kennedyről: „A hatalomhoz vezető út együttműködéssel járt abban a tekintetben, amire szükségük volt – a kampánypénzekhez.”⁹ Köztudott, hogy Feinberg zsidó forrásokból 500 ezer dollárt hozott össze. Magánemberként ugyanakkor Kennedy elborzadt mindattól, amit látott. Egy újságíró-rovatvezető, Charles L. Bartlett, Kennedy közeli barátja azt mesélte, hogy Kennedy felkereste a Feinberggel és bandájával történt megbeszélést követően. Bartlett a következőket mondta: „Amerikai állampolgárként mélyen felháborodott azon, hogy egy cionista csoport odamegy hozzá, és a szemébe vágja: tudjuk, hogy bajban van a kampányod. Hajlandóak vagyunk fizetni a számláidat, ha átengeded nekünk a közel-keleti politika feletti irányítást.”¹⁰

Bartlett szerint Kennedy megesküdtött, hogy elnökké választása után véget vet a különleges érdekcsoportok – különösen a külföldiek – hatalmának, akik pénzügyi és politikai manipulációkkal előre meghatározzák a kampányok kimenetelét valamint a külpolitikát. Időközben világhíressé vált előtte, hogy a hatalom megszerzéséhez szüksége van a pénzükre, ahogyan Meyer Lansky és a maffia pénzére is. Joe Kennedy visszament tehát a chicagói maffiához, Sam Giancanához, aki megmentette az életét, amikor a zsidó gengszterek vérdíjat tűztek ki a fejére. Giancana családja azt mondja, hogy az öreg Kennedy könyörgött Giancanának, hogy támogassa a fiát a választásokon, és meg is állapodott vele. Amikor Giancana azt mondta, hogy nincs meggyőződve arról, hogy Kennedy bármit is fel tud ajánlani neki a segítségéért cserébe, az öreg Kennedy állítólag ezt válaszolta:

„De tudok. Te most segítesz nekem Sam, én pedig gondoskodom arról, hogy Chicago – vagyis Te – beülhatsz abba az istenverte Ovalis Irodába, ha akarsz. Az elnök hallgat majd rád. De időre van szükségem... Fiam, az Egyesült Államok elnöke tartozik majd neked az apja életével. Soha nem fog visszautasítani téged. A szavamot adom.”¹¹

JFK ugyanakkor megkötötte a saját üzleteit a gengszterekkel. Az FBI telefon-lehallgatásai és dokumentumai arról tanúskodnak, hogy John „Jack” Kennedy „közvetlen kapcsolatot” ápolt Meyer Lanskyval az 1960-as elnökválasztási kampány során.¹² Tehát most egy olyan helyzettel állunk szemben, amiben a Kennedyek egyezsége jutottak az izraeli lobbival (gyakorlatilag Izraellel és a Rothschildokkal) és a szervezett bűnözéssel. Cserébe az izraeliek/Rothschildok ellenőrzési jogot követeltek Kennedy elnök közel-keleti politikája felett, a maffia pedig azt követelte, hogy hagyják zavartalanul működni a Meyer Lansky-vezette nemzetközi bűnszövetkezetüket, anélkül, hogy a kormány rendfenntartó erői és ügynökségei beavatkoznának az életükbe. Nagy megrázkódtatásra számíthattak két okból is: Kennedy duplán húzta keresztül a számításait, magukon kívül voltak a haragtól és a nehezteletől. – Mindkét fél kiveszi részét majd a Kennedy gyilkosságból.

Amint azt Michael Collins Piper oly remekül felfedi a „Végző Ítélet” c. könyvében, szigorúan elhallgatott elemei vannak a Kennedy-történetnek, mert ezek az ismeretek elvezethettek volna Izraelhez. Az 1960-as elnökválasztást Kennedy csak 100 ezer szavazattal nyerte meg, Amerika történetének legkisebb különbségével, ami arról tanúskodik, hogy milyen életbevágónak bizonyult az izraeli lobbis és a szervezett bűnözés pénzügyi és politikai támogatása.

Aztán úgy tűnt, hogy JFK-nek esze ágában sincs megadni nekik azt, amiért fizettek. Épp ellenkezőleg. Szinte beiktatása első pillanataitól kezdve titkos hadjáratba kezdett Izrael és annak miniszterelnöke, David Ben-Gurion ellen az amerikai közel-keleti politikával és az izraeli nukleáris fegyver-programmal kapcsolatban.¹³ Hogy biztosítsa az amerikai befolyást az összes országban, a „részhajlás-mentesség” politikája mellett döntött, és egészen elborzadt, amikor meghallotta, hogy az izraeliek atombombát fejlesztettek ki. Ben-Gurion tagadta, hogy országa rendelkezik nukleáris programmal, de a történelem igazolta, hogy hazudott. Abraham Feinberg, aki megszerezte Kennedy választási kampányához az izraeli lobbipénzügyi támogatását, közölte, hogy az elnök követelése, miszerint az amerikaiak szemlét tarthassanak a dimonai izraeli nukleáris gyárban, azt eredményezheti, hogy „az 1964-es elnökválasztási kampány támogatottsága csökkenni fog.”¹⁴ 1962-ben és 63-ban Kennedy összességében hét törvényjavaslatot nyújtott be a Kongresszusnak a különleges érdekcsoportok kampányfinanszírozására vonatkozó törvények reformjával kapcsolatban. Mindegyiket megfúrta ugyanezen csoportok lobbizása. Kennedy rendkívül népszerűtlenné vált azok között az orgyilkosok és terroristák között, akik abban az időben és mind a mai napig Izraelt irányítják a zsidó nép egészének rovására.

Kennedy tovább növelte a feszültséget azzal, hogy igazságos megoldást támogatott az izraeliek által kitelepített palesztinai menekültek problémájára. Az ENSZ-ben nyomást gyakorolt Izraelre, hogy tartsa be a menekülteknek igazságos elbánást követelő ENSZ határozatot. Golda Meir (a későbbi kormányfő), Izrael külügyminisztere azonban „megdöbbenésének és haragjának” adott hangot Kennedy politikájával kapcsolatban. Mindez nagyban hozzájárult a Ben-Gurionnal való ellentétek elmélyüléséhez – ez az ellenségeskedés aztán vad gyűlöletbe csapott át – legalábbis izraeli részről Kennedy iránt. 1963. június 16-án Ben-Gurion kormányfőként és védelmi miniszterként visszavonult. Habár számos más hivatalos magyarázat látott napvilágot a döntés kapcsán, a színpalak mögött Ben-Gurion meg volt győződve arról, hogy Kennedy méltányosságalapú, pártatlan közel-keleti politikája veszélyezteti szeretett országa létét. Nem tudta jobb belátásra bírni Kennedyt, ezért azt kívánta, hogy más próbálja meg. Kennedyyel történt legutolsó üzenetváltásai egyikében ezt mondta: „Elnök úr, népemnek joga van a létezésre... és ez a lét most veszélyben forog.”¹⁵ Michael Collins Piper, a *Végző Ítélethez* végzett kutatásai szerint:

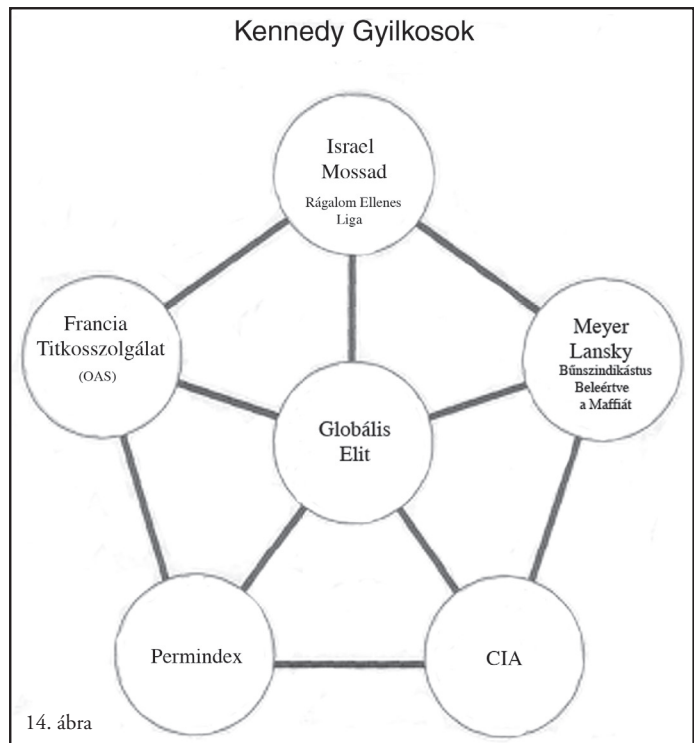
„...kormányfői megbízatásának utolsó napjaiban (Ben Gurion) utasította az izraeli Moszadot, hogy vezényelje le (szervezze meg) a John F. Kennedy elleni merényletet. Eddig fel nem fedett bizonyítékok alapján okunk van azt hinni, hogy a Moszad megtette a szükséges lépéseket, és a célt el is érte.”¹⁶

A Moszadnak minden bizonnyal rengeteg közeleli kapcsolata volt olyanokkal, különösen a CIA-val és Meyer Lanskyval, akik maguk is Kennedy halálát kívánták. Kennedy mindkettőn rajta tartotta a szemét. Miközben kampánypénzeket fogadott el Lanskytól és a maffiától, valójában meg akarta semmisíteni őket. Mihelyt hivatalba lépett, kinevezte testvérét, Bobbyt, legfőbb államügyésznek, és erőteljes hajtóvadászatba fogott a szervezett bűnözés ellen. Lanskyt és a maffiát vérgig sértette az átverés. Lansky, akit szoros kapcsolatok fűztek a CIA-hoz és a Moszadhoz, előzőleg érinthetetlen volt, mostanra viszont mind ő, mind pedig nemzetközi mesterkedései egyaránt veszélybe kerültek. Kennedy tisztán látta, hogy a CIA kikerült az elnöki irányítás alól, és saját szakállára működik. Rengeteg kritika érte a Disznó-öböl fiasco miatt, amikor megpróbálták – sikertelenül – elmozdítani Castrót. Lansky bűnszövetkezetének hálózata ebben is nyakig benne volt, mivel Castro hatalomra kerülésével elveszítette a kubai kaszinókban és a prostitúciós üzletben lévő érdekeltségeit.

Kennedy kirúgta a CIA vezetőjét, Hitler pénzelőjét, Allen Dullest, és megesküdött, hogy „ezer apró darabra tépi a CIA-t, majd ezeket szétszórja a szélben”¹⁷. A CIA – mint Lansky és az izraeli lobbi is – pontosan tudta, hogy John és Bobby Kennedy fenyegeti hatalmi struktúrájuk túlélését. Ezen csoportok mindegyikének egyenként is megvolt a hatalma és szervezete ahhoz, hogy elmozdítsa Kennedyt – és ő mindháromnak kesztyűt dobott.

Sőt, mi több, eldöntötte, hogy kivonja az amerikai csapatokat Vietnamból – Lansky, a Moszad és a CIA legnagyobb rémületére, akik délkelet-ázsiai drogüzleteik álcázására használták a konfliktust, valamint Izrael mély aggodalmára, aki meg volt győződve arról, hogy amíg az USA figyelme Vietnamba összpontosul, nem tudja szemmel tartani, hogy mi folyik a Közel-Keleten.

A fegyvergyártók és a világ bankárai természetesen szintén a háború folytatásában voltak érdekeltek. És volt még egy másik ok is, amiért Kennedy olyannyira népszerűtlenné vált a Globális Elit köreiben, miheyst elnöki politikai irányvonala tisztán kirajzolódott. Kamatmentes pénz kibocsátásával sárba akarta tiporni a Federal Reserve Board hatalmát. Halálát megelőzően ez a terve is gyakorlati fázisba ért – néhány kamatmentes bankjegye még ma is forgalomban van!¹³ Az Elit egyik leggyötrőbb lidércnyomását élte át. Az utolsó elnök, aki kamatmentes pénzt bocsátott ki, Abraham Lincoln volt, és láthatjátok, hogy hogyan végezte. 1963-ra Kennedy ellen már gigantikus erők sorakoztak fel. A színpalak mögé pillantva viszont ugyanazt a néhány, kevesek kezében összpontosuló szervezetet találjuk. Mindez világossá válik, ha vetünk egy pillantást azokra a szervezetekre, amelyek együtt munkálkodtak John F. Kennedy meggyilkolásán. (Lásd 14. ábra).

Izrael, Moszad és a Rágalomellenes Liga (ADL)

Izrael nem a zsidó nép otthona. Ne finomkodjunk tovább. A kertelés ideje lejárt. Izrael a terroristák bázisa, akik azért hozták létre, és úgy irányítják ezt az államot, hogy egy világméretű terror- és manipulációs hálózatot működtessenek a Rothschild ház és az Elit megbízásából. Ez az és nem más, amiért létrehozták a háborút követően. Mégis, hogyan lehetséges az, hogy egy ilyen kicsiny ország hírszerző szervezete, a Moszad, ilyen óriási befolyással bírjon? Úgy, hogy a Moszad valójában a Rothschild-Rockefeller-Globális Elit hírszerző ügynöksége, miközben az Izraelben élő igazi zsidókat (ők vannak túlnyomó többségben) ártatlan

³ kamatmentes bankjegy/pénz: Az előző fejezetben leírt „pénzteremtéssel” szemben Kennedy tervbe vette, hogy az amerikai állam az Alkotmánynak megfelelően, állami pénzt bocsásson ki, a Nemzeti Bank (Federal Reserve) által kibocsátott „magánbankjegy” helyett. Ennek az alapja nem – kamattal terhelt – állami kölcsönfelvétel, ezért szerepel „kamatmentes bankjegyként/pénzként” a köztudatban.

kirakatbábukként arra használják, hogy minderről eltereljék a figyelmet. Ezt a célt szolgálta a náci Németországban a zsidók szenvedése, mely abból fakadt, hogy a – többek között „zsidó” – pénzügyi és politikai erő a nácikat hatalomra juttatta. Megdöböntő a mód, ahogyan a zsidókat hátba szúrták. Nincs rendben, hogy néhány szerző az egész cselszöveget a zsidók nyakába varrja. Mert nem zsidó összeesküvéstről van szó. A zsidók tömegei pusztán áldozatai, nem pedig elkövetői az általam leírt eseményeknek. Izrael irányítói azok, akik az események mögött állnak, nem pedig a zsidó nép, mint arra néhány bátor rabbinak és más zsidónak volt mersze felhívni a figyelmet.

A Moszadot mint ahogyan magát az izraeli államot is a Stern Banda és mások hozták létre, akik a háború után a Rothschild ház pénzügyi és politikai irányítása alatt terrorral vetettek véget Palesztina létezésének. Lord Victor Rothschild, egykori brit titkosszolgálati tiszt és KGB kém volt az éलोvasa mindennek. Simon Schama, a *„Két Rothschild és Izrael földje”* című könyve (Collins, London, 1978) szerint a Rothschild ház Izrael területének 80%-os tulajdonjogát szerezte meg. Ők állták a korai telepesek költségeit is, életre szonglörködték az 1917-es Balfour Nyilatkozatot, amely a zsidók hazájának ismerte el Izraelt, finanszírozták a nácikat, és létrehozták a Moszadot, valamint a terrorista földalatti mozgalmat Palesztinában. Izraelt a Rothschildok és az Elit többi tagja hívta életre, és mindig is ők irányították. A „zsidó haza”, duma csak, átverés, és a zsidó emberek a „gyalogok” ebben a játszmában. E terrorhálózat vezetői és résztvevői lettek később az új izraeli állam vezetői és kormányfői – olyanok például, mint David Ben-Gurion, Menachem Begin, Yitzhak Rabin, Yitzhak Shamir – a Moszad orgyilkos különítményének vezetője a Kennedy gyilkosság idején. A Rágalomellenes Liga a Moszad (Rothschildok) fedőszerve az Egyesült Államokban és még távolabb. Amint azt láttuk, az I. világháború előtt létrehozott szervezetből fejlődött ki, hogy „anti-szemitának” bélyegezze a New York-i rendőrkapitányt, aki eltökölte, hogy leszámol a gengszterekkel. Napjainkban a Rágalomellenes Liga (ADL) azon dolgozik – legtöbbször titokban –, hogy elítéljenek és „anti-szemitának” bélyegezzenek bárkit, aki közel kerül az igazsághoz. Az egykori Moszad ügynök, Victor Ostrovsky ezt erősítette meg *„A megtévesztéssel”* és *„A megtévesztés másik oldalán”* című könyveiben, amelyek jelentős mértékben feltárják a Moszad nemzetközi műveleteinek hatókörét és azokat a – ahogy ő nevezi – „judeo-nácikat”, akik Izraelt és a Moszadot irányítják. Az ADL óriási befolyással, sőt, hatalommal bír az irányadó médiában az Elit hálózatának egyéb részein keresztül. Ahogyan a Moszad, az ADL is előszeretettel használ tevékenységei elfedésére más szervezeteket és embereket, így hát senki sem tudja, hogy valójában honnan ered a felbujtás egy-egy sztorira, támadásra, gyilkosságra. A Moszad „Hírszerzési és Különleges Feladatok Intézete (Institution for Intelligence and Special Tasks)” zseniálisan tereli el a figyelmet saját felelősségéről azzal, hogy elmekontroll eljárásokkal palimadarakat gyárt, akik elviszik a balhét. A B'nai B'rith részét képező ADL székhelye a New York-i ENSZ palotában van! A B'nai B'rith elnevezés azt jelenti: „A Szövetség fiai”, 1843-ban alapították. Szószólói közül sokan nyíltan síkra szálltak a rabszolgaság mellett az Amerikai Polgárháború idején – a szervezet pedig titokban irányítja és támogatja a Ku-Klux-Klánt. Napjainkban ugyanez a B'nai B'rith arra törekszik, hogy fekete vezetőket „anti-szemitának” és rasszistának bélyegezzен.

Meyer Lansky bűnszövetkezete

Meyer Lansky Izrael és így a Rothschildok elkötelezett híve. Hálózata kulcsszerepet játszott abban, hogy Rabin, Begin, Ben-Gurion, Shamir és mások terror-csoportjai megkapják a fegyverszállítmányokat és a finanszírozási forrásokat ahhoz, hogy fegyverekkel vívják életre a zsidó

államot. Ezt követően Lansky Izrael fő beszállítója lett. Lansky, a Moszad, a Rágalomellenes Liga és Izrael – mindez egy és ugyanaz. Morris Dalitz, Lansky gengszterhálózati belső bizalmasa, elnyerte a Rágalomellenes Liga Szabadság Fáklyáját. Terrorakciói nem estek olyan súllyal latba, mint mindaz, amit Izrael és a Rágalomellenes Liga érdekében tett. Mi több, az ADL megbízásából végrehajtott terrorakciói valószínűleg kedvezően befolyásolták a szavazást.

Bármikor, amikor forró lett a talaj a lába alatt az Államokban, Lansky Izraelbe pucolt, s végül ott telepedett le. Lansky (Izrael) hosszú ideig megfigyelés alatt tartotta John Kennedyt és természetesen gyűlölte a Kennedy családot, az öreg Joe Kennedyvel kialakult konfliktus miatt. Mickey Cohen, Lansky nyugati-parti csicskása állt a mögött, hogy Kennedyt bemutatták a filmsztár Marilyn Monroenak, amit egy mára már széleskörű publicitást kapott viszony követett. Cohen egy közeli barátja játszotta a házigazda szerepét, aki a Frank Sinatra-féle Rat Pack (Patkány Cimibik) klikk tagja volt. Az elképzelés az volt, hogy Monroet használják fel arra, hogy információt csikarjanak ki Kennedyből Izraelhez való hozzáállásáról, amennyiben elnökké választják. Monroet később meggyilkolták, habár szokásos módon „öngyilkosságnak” tüntették fel. Az ő gyilkosai ölték meg Kennedyt is. Mickey Cohen, Lansky beépített embere volt Hollywoodban, ahol a filmipar már réges-régen az Elit forgatókönyvének és „történelem” verziójának propagandagépezetűl szolgált. Ma ugyanezzel a céllal működik, csak a nevek változtak. Cohen „szakterületéhez” tartozott a filmsztárok szexuális kompromittálása, majd megszarolása. Csodálatos ember. Ő is finanszírozó és politikai manipulátor a zsidó terrorcsoportok és Izrael állam nevében. Ezért „Isten” biztosan helyeselné. Cohen legközelebbi társainak egyike nem más, mint Menachim Begin, az Irgun terroristacsoport akkori vezetője. Jimmy „a Menyét” Fratianno, a nyugati-parti maffia vezetője ezeket mondta egy találkozóról, amelyet Bel Airben tartottak, hogy pénzt szerezzenek Begin terroristáinak:

„(Cohen) kis beszédét követően elvegyültünk a teremben, és Mickey rabbija bemutatott minket egy pasinak, akit Menachim Beginnek hívtak, és az Irgun – egy palesztinai földalatti szervezet – főnöke volt. A pasi fekete karszalagot viselt, és azt mesélte nekünk, hogy egy hotel felrobbantása miatt körözik, ahol majdnem száz ember halt meg. Egy szaros körözött bűnöző volt (szökés közben).”¹⁹

Begin – már Izrael miniszterelnökéként – elnyerte a Nobel-békedíjat! Ennyi a Nobel-díj: a Rendszer, a Globális Elit elismerése leghasznosabb ügynökeinek. Gary Wean, a Los Angeles-i rendőrség nyomozó őrmesterének feladata volt Cohen tevékenységeinek megfigyelése. Könyvében, a „Valami büzlik a bíróságon”, Wean megerősíti a Marilyn Monroe-sztorit és a Cohen-Begin kapcsolatot:

„Abban az időben a rabbik keményen szorongatták őket, hogy a hollywoodiak utolsó vasát is kiprészeljék Izrael számára. Begin több időt töltött Cohen mellett lebzselve, mint Izraelben. Begin elszántan meg akarta tudni, elnökké választása esetén Kennedy Izraellel kapcsolatos terveit.”²⁰

Cohen egy másik társa, Meyer Lansky legfőbb mindenese és kémje pedig nem volt más, mint Jack Rubinstein. Mára úgy vált ismerté, mint Jack Ruby, aki megölte Kennedy „pali-madár” gyilkosát, Lee Harvey Oswaldot.

CIA

Végtelen számú a kapcsolódás a CIA, a szervezett bűnözés és a Moszad között – nem utolsó sorban a világméretű drogkereskedelem miatt, amiből mindhárman kivesszük részüket. A háború alatt az amerikaiak az Alvilági Műveletként (Operation Underworld) ismert

tervben használták fel Meyer Lanskyt és a Maffiát, és köztudomású, hogy a Fidel Castro elleni puccs-kísérletben is benne voltak – utóbbiban egyébként Jack Ruby is részt vett. A Globális Elit CIA-n belüli egységei és a Globális Elit kizárólagos tulajdonában lévő leányvállalat, a Moszad egy és ugyanaz a szervezet. John és Bobby Kennedy meggyilkolása előtt, alatt és után e kapcsolatokat James Jesus Angleton koordinálta, aki iskoláit az angliai Buckinghamshireben, a Chartridge Hall Houseban és a worcestershirei Malvern Houseban végezte. Őt még a CIA elődje, a Stratégiai Szolgálat Irodája (Office of Strategic Services – OSS) szervezte be, miután végzett a Koponya és Csontok egyetemén, a Yalen. 1947-ben csatlakozott az újonnan alakult CIA-hez, ahol egy rendkívül érzékeny területen emelkedett kulcspozícióba – ő lett a CIA kémelhárításának feje. Életrajzírója, Tom Mangold szerint egyik fő támogatója Allen Dulles volt, akit Kennedy rúgott ki a CIA-tól, a másik pedig Richard Helms, akit Kennedy meggyilkolása után Lyndon B. Johnson nevezett ki a CIA élére. Mangold azt állítja, hogy Angleton gyakorlatilag olyan mértékig kapott szabad kezet ahhoz, hogy a saját elképzelései szerint tevékenykedjék, hogy nyilvánvalóan senki sem ellenőrizte vagy szabályozta tevékenységét. Ő maga volt a törvény. Ennek nagy jelentősége akkor lesz a történet szempontjából, amikor átlátjuk, hogy Angleton egyik legfontosabb feladatköre a szövetséges külföldi titkosszolgálatok – különösen a Moszad (a Rothschildok) és a CIA közötti hivatalos kapcsolattartás volt. Ő volt Izrael embere a CIA-n belül. Ezen túlmenően hosszú múltra visszatekintő bizalmas szálak fűzték David Ben-Gurionhoz, az izraeli kormányfőhöz, aki megvetette Kennedyt, Izrael létét fenyegető veszélyforrásnak tekintve az elnököt. Kennedy CIA-ellenes hadjárata Angleton munkáját és hatalmi bázisát is veszélybe sodorta. Angletonnak számos oka volt arra, hogy azt kívánja, Kennedy tűnjön el a színről. Ezek között a legfontosabbak az Izraelhez fűződő kapcsolatainak voltak – valamint az a valószínűsíthető befolyás, amit ezek akkoriban kifejtettek rá, manapság pedig a CIA tevékenységeinek nagy részére. Wilbur Crane Evelan, a CIA hajdani tanácsadója és a Fehér Ház, valamint a Pentagon politikai irányítótestületének tagja a következőket mondta:

„A londoni központú zsidó ellenállási csoportokkal még a háború alatt kiépített OSS kapcsolataiból eredően James Angleton hadműveleti-hírszerzési (információs) csereegyezményt szervezett meg az izraeli Moszaddal – jórészt erre alapozta aztán a CIA az Arab államokra vonatkozó hírszerzési munkáját.”²¹

Édes istenem, fogadok, hogy azok a titkosszolgálati jelentések teljes mértékben elfogulatlanok és pártatlanok voltak!

Lord Victor Rothschild

Figyelembe kell vennünk itt a brit kapcsolatot is. Miközben Londonban az OSS-nek dolgozott, James Angleton a kém Kim Philby közeli barátja lett, és Lord Victor Rothschilddal dolgozott együtt, azaz az „ötödik emberrel” Philby, Burgess, Maclean és Blunt kémhálózatában. Lord Rothschild, Winston Churchill barátja valójában az „ötödik emberrel” jóval több volt. Dróton rángatta a brit titkosszolgálatot, emellett a Moszad²² ügynöke és irányítója, a Rothschild ház, valamint a Globális Elit elkötelezett manipulátora volt. Amikor 1944-ben az OSS Rómába küldte Angletont, Rothschild adta meg neki a közvetítőket a zsidó földalatti mozgalomhoz.²³ Angleton a barátja volt a brit hírszerzés ügynökének, Peter Wrightnak is. Róla mintázták „A mesterségük az árulás”, és a „Kémfogó” című könyveket, amelyeket Lord Rothschild sugalmazott. A könyvek a hajdani MI 5 vezetőt, Sir Roger Hollist nevezték meg

„ötödik emberként”, így terelve el a figyelmet Rothschildról. Angleton – Rothschild nevében – támogatta Wright állítását, miszerint Hollis szovjet kém volt. Angleton korábbi szívességeiért és támogatásáért Rothschild lekötelezettjévé vált. A britek (Rothschildok) Angletonhoz és a CIA/Moszad klikkhez fűződő kapcsolata alapvető fontosságú. Rothschild befolyásos kapcsolatokkal rendelkezik az összes érintett félnél, a brit titkosszolgálatnál, a Moszadnál és a CIA-nál annak kémelhárítási főnökén, James Jesus Angletonon keresztül, és egyéb megállapodások alapján a legmagasabb Elit szintekkel az Egyesült Államokban.

Lényegében Lord Victor Rothschild irányította a színpalak mögül az izraeli atomfegyver programot, amelyet Kennedy leállítani igyekezett. Az Izrael létrejöttét követő hónapokban Rothschild és közeli barátja, Chaim Weizmann, felállított Rehovothban egy különleges atomfizikai részleget, amelyet a brit cionizmus atyja és Izrael első államfője után Weizmann Intézetnek neveztek el. Weizmann kulcsszerepet játszott a Balfour Nyilatkozat mögötti manipulációkban. Ez az a levél, amelyet a brit külügyminiszter, Arthur Balfour küldött Victor Rothschild nagybátyjának, Walternek 1917-ben, és amelyben megerősíti a britek támogatását a palesztinai zsidó állam létrehozásában. Victor Rothschild titokban információt gyűjtött a Weizmann Intézetben dolgozó atomtudósok számára kutatóktól és szakértőktől a világ minden táján, így Albert Einsteintől, a Brit Atomtudósok Szövetségének (British Atomic Scientists Association) tagjától is, valamint a matematikus és filozófus Bertrand Russeltől – ők mindketten hozzájárultak az atomfegyverekről szóló Pugwash Konferencia létrejöttéhez.²⁴ Roland Perry így ír erről „Az ötödik ember” című könyvében:

„Az izraeli bombáról szövögetett álom valóban nagyra törő. Arra sarkallta Rothschildot, hogy lépést tartson az atomenergiával kapcsolatos kérdésekben, hogy adatokat adhasson át a Weizmann Intézetnek, amely a Negev sivatagban, Dimonában megépítendő atomreaktort tervezte. Azon a címen, hogy aggódik az atomfegyverek gyors terjedése és az általuk jelentett veszély miatt, kapcsolatokat tudott fenntartani a megfelelő tudósokkal a világ minden pontján.”²⁵

Így Rothschild hozzáfért a Japán elleni támadáshoz vezető Manhattan Projekthez is. Rothschild szintén a barátai között tarthatta számon a német fizikust, Klaus Fuchst, akit később bebörtönöztek, mert atomtitkokat árult el a Szovjetunióknak. Rothschild, aki pont ugyanezt csinálta, megúsza szárazon. Az izraeli atomfegyver létrehozásában pénzzel és információ-nyújtással játszott vezető szerepét 1962-ben nyilvánosan is elismerték, amikor Rothschildot a Weizmann Intézet tiszteletbeli tagjává választották. Shimon Perez, Izrael miniszterelnöke, Yitzhak Rabin 1995-ben történt meggyilkolását követően, Rothschilddal közösen azon dolgozott, hogy meggyőzzék a franciákat a dimonai atom-komplexum megépítéséről. A Rothschild ház francia szárnya hatalmas befolyással bírhatott a francia kormányban. Perez, a Védelmi Minisztérium akkori vezetője, viszonzásul ígéretet tett arra, hogy támogatják a franciákat és a briteket, hogy visszaszerezzék a Szezi-csatornát Nasszer egyiptomi elnöktől – amit Izrael egyébként is mindenáron el akart érn.²⁶ Perez és Asher Ben-Natan, a Védelmi Minisztérium a Moszad ügynöke, titkos megállapodást kötött a francia miniszterelnökkel, Bourges Maunouryval.²⁷ Roland Perry erről a következőket írja:

„Ebben a franciák ígéretet tettek arra, hogy leszállítanak egy 24 megawatt kapacitású reaktort, a működtetéséhez szükséges technikai know-howt és némi urániumot. A titkos ügyletről csak kb. 12 személy tudott, beleértve Rothschildot. És jó okkal. A végleges dokumentum ugyanis olyan szövegezéssel készült, ami lehetővé tette, hogy fegyverek hajtóanyagának

előállításához szükséges eszközök leszállítását is bele lehessen érteni.”

„1957-ben a francia mérnökök kétszintes reaktorépületet kezdtek építeni Dimonában, a Negev-sivatag szélén, titokban még hat szinttel folytatódott a föld alatt. A földalatti rész lesz az, ahol majd előállítják az atomfegyvereket.”²⁸

Hát ez volt az az atomprogram – valójában Rothschild keze munkája –, amelyet Kennedy elnök meg akart akadályozni. Itt van tehát Lord Victor Rothschild (az ember a „18b rendelkezés” hátterében, melynek alapján bárkit, aki felfedi a II. világháborúval kapcsolatos átvevést, tárgyalás nélkül börtönbe lehet zárni), akinek milliónyi oka volt arra, hogy Kennedyt félreállítsa az útból. Szoros kapcsolatban állt azokkal a személyekkel és szervezetekkel, akik meggyilkolták az elnököt. Kennedy halálának idején Rothschild (hivatalosan) a Shellnek dolgozott – ez azonban csak fedőtevékenységként szolgált az Elit megbízásából a brit hírszerzésen belül végzett titkos manipulációihoz és kéz-kezet-mos akcióihoz. A Rothschild ház nyakig benne volt a Kennedy gyilkosságban – efelől semmi kétségem sincs.

Permindex

Ez a cég központi szerepet játszott a Moszad, a CIA és Lansky szindikátusa közötti együttműködés összehangolásában. A Permindex fedélzetén szolgált Clay Shaw CIA-ügynök, akit a New-Orleans-i kerületi államügyész, Jim Garrison, Kennedy meggyilkolásával vádolt – a *JFK* film is kiemelten kezelte az államügyész tevékenységét. Mindez Shawnak a Permindexhez fűződő kapcsolata miatt történt – e vállalat volt az a kulcsfontosságú gépezet az egész összeesküvésben, ami miatt oly sok mocsok zúdult Garrison nyakába. Shaw a Nemzetközi Kereskedelmi Központ (International Trade Mart) ügyvezetője is volt – ennek a cégnek az igazgatótanácsában ott található Edgar Stern Jr.-t, akinek szülei az USA izraeli lobbi vezető pénzügyi támogatói.²⁹ Shaw legközelebbi barátai közé tartoztak a Sternekek, és a Stern fiú kapcsolatokkal rendelkezett Lansky szindikátusához is.

A Permindex (az Állandó Ipari Kiállítások angol nevének – Permanent Industrial Expositions – a rövidítése) egy CMC nevű cég leányvállalata, amit 1961-ben egy kelet-európai zsidó, Georges Mandel – aki a későbbiekben Giorgio Mantellonak hívatta magát – alapított. A CMC fedőtevékenysége – mint ahogy a Permindex is – üzleti rendezvények, kiállítások szervezése. Egyik fő részvényese pedig az Elit főhadiszállásán, Genfben székelő Banque De Credit International (BCI). A bankot Tibor Rosenbaum rabbi hozta létre, aki hosszú ideje irányítja a Moszad pénzügyi és egyéb támogatásait.³⁰ Rosenbaum a Zsidó Világkongresszus nemzetközi alelnöke, a Cionista Világkongresszus társalapítója, a genfi Zsidó Ügynökség – a Palesztin Felszabadítási iroda utód-szervezete – igazgatója, valamint az arabok és a palesztinai britek elleni zsidó terrorizmus koordinátora. A Ha'aretz újság egyszer kijelentette, hogy „Tibor Rosenbaum maga Izrael”. A Rothschildokkal (beleértve minden bizonnyal Lord Victort is) valamint a francia arisztokráciával, báró Edmond de Rothschilddal szorosan együttműködve létrehozta az Izraeli Társaságot, ami pénzforrásokat hajtott fel külföldön izraeli fejlesztési projektek számára, így téve lehetővé, hogy Izrael az adókból inkább katonai kiadásokat finanszírozzon.³¹

A Rosenbaum által szponzorált nevek között ott volt Lansky drogbevételeinek pénzmosója, a „pénzügyes” Bernie Cornfield is.³² Lansky bevételeinek nagy részét Európában, Rosenbaum bankján keresztül mosták tisztára. Ugyanez történt a Moszad és a CIA esetében is.³³ A Permindex elnöke, Lous M. Bloomfield őrnagy, Izrael elkötelezett támogatója. A Permindex székhelye az őrnagy szűkebb hazájában, a kanadai Montrealban volt, mielőtt áttelepítették Rómába,

ahol a CIA James Angletonja végtelen számú titkosszolgálati és földalatti kapcsolattal rendelkezett. Bloomfield a háború alatt a brit kémelhárítás krémjének, a Speciális Műveletek Végrehajtó Szervezetének (Special Operations Executive – SOE) dolgozva, benne volt az „Alvilági Műveletben” (Operations Underworld), az amerikai hírszerzés, Lansky és a maffia közös akciójában. Az Alvilági Műveletet a New York-i Rockefeller központból irányították. Bloomfield főnöke, Sir William Stephenson a brit hírszerzés akcióit irányította az Egyesült Államokban a háború előtt, és szintén kapcsolatban állt Lanskyvel, a Moszaddal és a Rockefellerrel.³⁴ James Bond figuráját állítólag Stephensonról mintázták. Az Alvilági Művelet később a zsidó földalatti terrorizmus fegyverszállítójává vált, és ebben mind Stephenson, mind pedig Bloomfield és Victor Rothschild kulcsszerepet játszottak, de Bloomfielddel együtt Meyer Lansky és – a kanadai alvilági család képviselőjében – Samuel Bronfman is részt vett benne.

Azt a céget, amelyet William Stephens, Speciális Műveletek Végrehajtó Szervezete (SOE) hozott létre, és ma Hollinger csoport néven ismerünk, a Bilderberg-csoport egyik kanadai vezéralakja, Conrad Black, a London *Telegraph* újságot és a *Jerusalem Postot* is magába foglaló világméretű médiabirodalom tulajdonosa irányítja. A Hollinger csoport élén számos bilderberger és CFR/Trilaterális bizottsági tagot találunk, köztük Henry Kissingert és Lord Carringtonot is. Ez még nagyobb jelentőséggel bír, amikor belegondolunk, hogy a Permindex elnöke és a SOE ügynöke, Louis Bloomfield valójában a kanadai Bronfman család frontembere és ügyvédje, azé a családé, aki vagyont a szesztilalom alatti csempészetből és általában különböző gengszter-tevékenységből szerezte. A Bronfman banda közel állt Conrad Black apjához, egy másik szeszcsempészhez és a SOE hírszerzési titkos ügynökéhez. A Bronfmanek hosszú ideje pénzügyi támogatói és tagjai a Moszad frontszervezetének, a Rágalomellenes Ligának.

Bloomfield először akkor találkozott Clay Shaw-val, amikor a háború alatt mindketten a Stratégiai Szolgálatok Irodájánál (az OSS-nél) működtek. Shaw bázisa Londonban volt, ahol a miniszterelnök, Winston Churchill (300-ak Biz.) barátja lett. Churchill személyi tanácsadója pedig nem volt más, mint Sir William Stephenson. Ebben az időben az OSS-nél szolgált Londonban James Jesus Angleton is, a CIA kémelhárítási főnöke és Izrael kapcsolattartó embere a Kennedy-gyilkosság idején. És vajon ki irányította a brit hírszerzést ebben az időszakban? Lord Victor Rothschild, Churchill egy másik közeli barátja, az izraeli atomfegyver projekt titkos kulcsfigurája és az Izraelt létrehozó szürke eminenciások egyike. Rothschild ismerte Shawt, Bloomfieldet, Stephensont és Angletont is, és mindegyikük részt vett a Kennedy meggyilkolására titkon szövetkező csapatban. Vagy közvetlenül, vagy a csoportján keresztül, Rothschild ismerhette Meyer Lanskyt, vagy meg voltak az eszközei ahhoz, hogy kommunikáljanak. Rothschild kapcsolata a Moszaddal és Izraellel alapvető fontosságúak. Ő állt az Izraelt létrehozó terrorista- és hírszerzési csoportok középpontjában. E hírszerző csoportok egyike, a Hananah vagy Hananah „B” lett az a terrorista szárny, amely aztán Moszad néven vált híressé.³⁵ A Rothschildok kezdetektől működő, saját „házi” titkosszolgálat, szintén összeolvadt a Moszaddal.

Bloomfield és Shaw összejöttek hát megint a Permindex fedélzetén, és együtt dolgoztak a cég fedőműveletein – kereskedelmi kiállítások megszervezésén szerte a világon. 1963. november 22-én Kennedy elnök épp úton volt, hogy beszédet tartson az újonnan megalakított dallasi Kereskedelmi Vásárközpontnál (Dallas Trade Mart), amikor meggyilkolták. A Kereskedelmi Központnál lévő programja miatt kellett az autó-konvojnak keresztülhajtania a Dealey Plazan, ahol a végzetes lövések eldőrdültek. Véletlen egybeesés? – Nem, valahogy nem így gondolom.

Francia hírszerzés

Kennedy elnök halálát és a francia államelnök, Charles DeGaulle tábornok elleni sorozatos merényleteket egy és ugyanaz a szervezet bonyolította le – a Rothschild által irányított Moszad. Az egyik DeGaulle elleni merényletet Frederick Forsyth is megörökítette „A sakál napja” című „regényében”. Érdekes módon ugyanebben az időszakban Zsidó Antikommunista Liga (Jewish Anti-Communist League, JACL⁴)³⁶ néven egy terrorista csoport tevékenykedett Franciaországban – ez a csoport együttműködött egy, a francia hírszerzésen belüli „sejttel”, az OAS-szel.

Az Izrael és CIA által támogatott OAS állt közvetlenül a DeGaulle életét fenyegető merényletek mögött. Ellenállásukat az váltotta ki, hogy úgy értékelték, Algéria függetlenné válásával DeGaulle elárulta Franciaországot. Algéria függetlenségét Izrael és a Moszad is ellenezte, és ez a kérdés egyike volt a Kennedyyel való számos konfliktusuknak. Kennedy ugyanis – még fiatal szenátorként – Algéria függetlenségét pártolta. A végtelen számú kapcsolatból hát ismét lelepleződött egy. James Jesus Angleton, az izraeliek CIA-kapcsolata, a II. világháború alatt az amerikai hírszerzés összekötője volt a francia titkosszolgálatnál, a SDECE-nél, és rengeteg kapcsolatot tartott fenn mindazokkal a francia titkos ügynökökkel, akik osztoztak Izrael iránti rajongásában. Szintén erős szálak fűzték Franciaországban a korzikai maffiához, amely együttműködött Lansky szindikátusával. A korzikai maffia által a marseille-i laboratóriumokban előállított drogokat Lansky és Angleton CIA-je terítette, kéz a kézben, az amerikai utcákon. Izrael és a Moszad ritkán végzik a piszkos munkát saját maguk, és a CIA sem jutott még el idáig. Egy hajdani francia titkosszolgálati ügynök és diplomata azt mesélte Michael Colins Pipernek, a *Végső Ítélet* szerzőjének, hogy a Moszad a francia csoportot használta Kennedy meggyilkolására:

„Még a CIA is igénybe veszi a titkosszolgálati közösséget (mint a francia kapcsolatot is), hogy tisztára mossa a szennyest. A jobb kéz nem tudja, hogy mit csinál a bal. Az álcázással megbízott csapat nem tudja, hogy ki a végrehajtó. A végrehajtókat viszont nem érdeklik a küldetés utóhatásai. Fittyet hánynak rá.”³⁷

Ez a hírszerzési tiszt elmondta, hogy Yitzhak Shamir, akkoriban még a Moszad orgyilkos csapatának vezetője, későbbi izraeli miniszterelnök készítette elő a francia csapatot Kennedy meggyilkolására, együtt Georges deLannurien tábornokkal, a francia hírszerzés helyettes vezetőjével. Ahogyan azt Collins informátora meséli:

„Nem véletlen egybeesés, hogy pontosan azon a napon, amikor a francia csapat kivégezte az elnököt, (de Lannurien) éppen Langleyben (a CIA főhadiszállásán) egy megbeszélésen vett részt Jesus Angletonnal, a Moszad beépített emberével.”³⁸

Különös, hogy Shamir mindebből semmit sem említ meg „önéletrajzában”. Beszél viszont arról, hogy – dióhéjban – a Moszad a „becsületért” és az „erkölcsi értékekért” szállt síkra.³⁷ Nem viccelék. Shamir azt is megemlíti, hogy a „hitetlenségtől kábán” fogadta a Kennedy-gyilkosság hírért, és valahonnan tudta, hogy már semmi nem lesz olyan, mint volt.⁴⁰ – Aha, bocsí Yitzhak, de nem pont erre ment ki a játék?

New Orleans

New Orleans városa fontos szerepet játszott az összeesküvésben. Egy ottani férfi, Guy Bannister, hajdani FBI-ügynök és a haditengerészeti hírszerzés egykori munkatársa „nyomozó

4 (Angolul hangzásban nagyon közel áll egymáshoz ez a két szó: sakál - Jackal és az említett Liga angol rövidítése: JACL).

irodát” működtetett, a CIA-nak végzett hírszerzői munkája fedőtevékenységeként. A volt CIA-ügynök, Robert Morrow szerint, aki a New-Orleans-i akció közelében volt, Bannister közvetlen felettese a CIA-nál... Clay Shaw, a Permindex vezetője volt – az egyetlen ember, aki bíróság elé került Kennedy meggyilkolásáért, és aki az ítéletet csak a koronatanúk meggyilkolása és megfélemlítése árán úszta meg. Bannister egyik közeli barátja, A.I. Bosnick, a Moszad-fedőszerv, a Rágalomellenes Liga New-Orleans-i irodájának egyik kulcsfigurája. Bannister Camp Street 544. szám alatt lévő irodája New-Orleansban annak a renegát francia hírszerzési sejtnek, az OAS-nek volt nem-hivatalos fiókja, amely a Moszad és a CIA nevében végrehajtotta a gyilkosságokat Dallasban. A Camp Streetről dolgozó OAS-képviselő, a zsoldos Jean Souetre, kapcsolatokkal rendelkezett Meyer Lansky szövetségeseinél, a korzikai maffiában. A Mary Ferrell kutató által 1977-ben felfedezett CIA-dokumentum feltárta, hogy a francia titkosszolgálat megpróbálta megállapítani az OAS-terrorista Souetre tartózkodási helyét, mivel szerintük veszélyt jelentett Charles DeGaulle életére. Az 1964. április 1-i dátumot viselő dokumentum felsorolja Souetre néhány ismert tartózkodási helyét. Ezek szerint járt Fort Worthben 1963. november 22-én (ahogyan Kennedy is) és hogy Dallasban tartózkodott azon a bizonyos délutánon is, amikor Kennedyt lelőtték. A gyilkosságot követő 48 órán belül – állítja a dokumentum – Souetret elcsípték Texasban, és kiutasították az Egyesült Államokból.⁴¹ Souetre azt állította, hogy a dokumentumban hivatkozott személy valójában egy másik francia orgyilkos, Michel Mertz, akit azzal vádolt, hogy felhasználta a nevét.

Bannister irodáján keresztül történt meg Lee Harvey Oswald – maga is a CIA embere – felkészítése, tudtán kívül, a „palimadár” szerepre. Egy hamis történetet adtak elő neki, mondván, hogy Castrót támogató kommunistának állítják majd be, de hogy mi célból, azt nem tudta. Úgy tűnik, hogy az „A” terv az volt, hogy meggyőzik a közvéleményt, hogy Oswald ölte meg Kennedyt, Castro támogatása érdekében. Valószínű, hogy Oswaldot a Rágalomellenes Liga (ADL) pénzelte. A tervet, hogy Oswaldnak egy Castró-barát nyilvános arculatot adjanak bizonyosan támogatta az ADL-irányította média. 1963. augusztusában az NBC televízió- és rádió állomása, a WDSU New Orleansban interjút készített Oswalddal „kommunista- és Castró-barát” nézeteiről, majd a szalagot átadta az FBI-nak. Meghívták egy Castróról szóló vitaműsorba is, és filmre vették, amikor Castrót támogató információs füzeteket osztogatott Dallasban. Miért övezi ilyen nagy médiafigyelem Oswaldot a Kennedy gyilkossághoz vezető hónapokban? Lehet, az a tény, hogy a WDSU, a Stern család – Clay Shaw legközelebbi barátai, valamint Izrael és a Rágalomellenes Liga fő támogatói – birtokában volt, megválaszolná a kérdést. A merényletet követően a WDSU Oswald interjút azonnal adásba adja országszerte az NBC, így megerősítve az elképzelést, hogy Oswald „magányos fickó”, aki megölte Kennedyt Castro támogatása érdekében. (Johann Rush, a fiatal operatőr, aki filmre vette Oswaldot röplaposztogatás közben, 30 évvel később már „szakértőként” tűnik fel, akinek a Zapruder filmen eszközölt „nagyítása?” állítólag „bebizonyította”, hogy Oswald volt a magányos gyilkos).⁴²

Csel

A „Végső Ítélet” című könyv szerzőjének kiváló kutató munkájából úgy tűnik, hogy Dallas és a Dealey Plaza tele volt különböző olyan emberekkel és csoportokkal, akiket az eseményt követően a nyomozók összekapcsolhattak a gyilkossággal. Ezzel olyan sok lehetséges gyilkos és forgatókönyv állt a nyomozók rendelkezésére, ami csúnyán felkavarta, zavarossá tette a vizet. Ez klasszikus elterelő taktikának számít. Csak az a maroknyi

ember a helyszínen, a Moszad-CIA-OAS ZR-Rifle csapat orgyilkosai, tudtak arról, hogy a terv: Kennedy meggyilkolása. A többiek más és más okból voltak jelen – közöttük olyan CIA-csapatok, akik azt hitték, hogy a terv egy hamis gyilkossági kísérlet az elnök ellen. Úgy tudták, hogy az elképzelés szerint a merényletet majd Castróra kenik, és olyan merénylet-hullámot keltenek majd Amerika-szerte, hogy Kennedy ejti majd a békés megoldás tervét Kubával. Sőt, lehet, hogy arra kényszerül, hogy megszállja Kubát, és eltávolítsa Castrót. Valószínű, hogy a CIA-s E. Howard Hunt, a Disznó-öböl fiaskóhoz, valamint a Castró-ellenes kubai ellenálló csoportokhoz fűződő kapcsolataival egyik tagja volt – lehet, hogy annak vezetőjeként – a CIA „ál-merénylő” csapatainak. Ha igaz a történet, akkor Huntnál és kollégáinál senki sem lepődött meg jobban, amikor Kennedyt tényleg lelőtték, és szinte bizonyos, hogy Lee Harvey Oswald Hunt CIA-csoportjához tartozott. Oswaldnak is azt mondhatták mielőtt Castró-barát kommunistaként kezdte magát nyilvánosan mutogatni – ami pedig egyáltalán nem volt –, hogy erre a küldetésre jelölték ki. Gary Wean, a Los Angeles-i rendőrség bűnüldözési hírszerző osztagának egykori tagja is a CIA „hamis” dallasi csapatáról tudott. Wean a dallasi seriffen, Bill Deckeren keresztül találkozott informátorával, aki a következőket mondta:

„Van egy ember Dallasban, akit már hosszú ideje ismerek. Ő ismeri a teljes igazságot Oswald szerepéről. Halálra rémült attól, hogy elmenjen a dallasi rendőrkapitányságra vagy az FBI-hoz. Valahol egy iszonyatos átverés húzódik, és mindenki mindenkit rémületben tart.”

„El sem hiszitek, hogy mennyi örült gyanúsítást és vádat zúditottak ezek a washingtoni idioták az összes igazságszolgáltatási intézmény nyakába itt délen, sem azt, hogy ezzel mekkora káoszt teremtettek.”⁴³

A későbbiekben Wean találkozott Decker informátorával, akire később csak „John”-ként hivatkozott. Weannek azt mondták, hogy E. Howard Hunt (aki később egyike lett a Watergate-botrány betörőinek) arról tájékoztatta Oswaldot, hogy Kennedy önmaga sem ismerte az álmerényletre vonatkozó tervet. Kabinetje magas rangú hivatalnokai viszont igen. Oswaldnak azt mondták, hogy elszökik az országból az „álgyilkosság” után, de visszatérhet, amint Castrót elintézik.⁴⁴ Oswald tehát azt gondolta, hogy a merényletet eleve úgy szervezték, hogy kudarcot valljon, s miután Kennedyt valóban meggyilkolták, azonnal rájött, hogy arra használták fel, hogy elvigye a balhét. A hírszerzési szervek nem egy entitásként működnek, hanem részlegesítést használnak: egymástól függetlenül fellépő szervezeti egységekkel, csoportokkal dolgoznak, annak biztosítására, hogy a különböző egységeknek elképzelésük se lehessen arról, hogy mit tesznek a többiek. Teljesen nyilvánvaló okok miatt Gary Wean nem fedte fel „John” személyazonosságát. 1991 után azonban már biztonságosan meglehetett. „John” nem más, mint John Tower szenátor, századunk első olyan republikánusa, akinek sikerült magát szenátorrá választatnia Texasban – 1961-ben. Tower egész pályafutása alatt a CIA jelentős támogatója és szövetségese volt, és a későbbiekben majd segít elkendőzni George Bush alapvető szerepét az Irán-kontra fegyverek-drogért botrányban. 1991. április 5-én John Tower meghalt – repülőgépe felrobbant.

Fedőművelet

Az eltussolás már a végzetes lövések eldördülésének pillanatában megkezdődött – a fedő-történeteket pedig jóval előbb előkészítették. Oswaldot világszerte magányos gyilkosként

állították be, aki Castro és Kuba miatt tette, amit tett. Oswald viszont letartóztatását követően azt mondta, hogy felhasználták. Mivel magától nem fogta be a száját, el kellett hallgattatni. A következő tehát Jack Ruby (Rubinstein) volt, aki közvetlen közlőre lelőtte Oswaldot, miközben letartóztatását követően rendőrségi „örizetben” egy nyilvános helyen haladt keresztül. Rubyt éjszakai bártulajdonosként állították be, aki Oswaldot azért ölte meg, hogy megtorolja Kennedy halálát. – Hm, én valahogy nem így gondolom! Letartóztatása után Ruby legelőször Al Grubert hívta, aki Meyer Lansky hollywoodi csatlósa, Mickey Cohen társa volt. Cohen hozta össze annak idején Menachim Beginnel együtt a John Kennedy-Marilyn Monroe viszonyt, ami azzal végződött, hogy a filmsztár ugyanez a maffia meggyilkolta. Gruber röviddel Kennedy meggyilkolása előtt érkezett Dallasba, hogy meglátogassa Rubyt, akit már vagy 10 éve nem látott.⁴⁵ Rubyt a tárgyaláson Mickey Cohen barátja és ügyvédje, Melvin Belli képviselte.⁴⁶ Legalább egy találkozó Belli, Cohen és Begin között megerősítést nyert.⁴⁷

Jack Ruby Al Capone embere volt, és szinte egész életében a szervezett bűnözés kebelén belül működött, elsősorban a főnökök főnökének, Meyer Lanskynek dolgozott. Rubyt a maffia emberének állították be, hogy elterelje a figyelmet valós alkalmazójától, Lanskytól. A hozzá fűződő szálak vezetnek el Ruby többi kapcsolatahoz, a CIA-hez, Izraelhez és a Castró-ellenes csoportokhoz. Martina Lorenz, volt CIA-titkosügynök, a CIA-s E. Howard Huntot is érintő rágalmozási ügy meghallgatásán, valamint a *Spotlight* nevű újságnak azt mondta, hogy a Kennedy-gyilkosságot megelőző napon Dallasban találkozott Hunttal és egy CIA-ügynökökből álló csoporttal, amelynek tagja volt Jack Ruby is. Azt állította, hogy Hunt egy olyan műveletet irányított, amiről neki fogalma sem volt. Azt mondták neki, hogy ő lesz a „csali”.⁴⁸ Ehelyett viszont elhagyta Dallast anélkül, hogy részt vett volna bármiben is. Elégé valószínűnek tűnik, hogy Ruby – ahogy Oswald is – végül rájött arra, hogy felhasználták. A családja kirúgta az ügyvédet, Melvin Bellit, miután Rubyt bűnösnek találták és halálra ítélték. Mielőtt azonban a fellebbezését meghallgathatták volna, Ruby annak rendje és módja szerint elhalálozott a börtönben.⁴⁹ Ruby halála – vagy legalábbis eltűnése – azután következett be, hogy világossá tette, néhány nagyon fontos dolgot kellene elmondania Kennedy haláláról. Arra kérte Earl Warren, a gyilkosság kivizsgálását végző bizottság vezetőjét, hogy a saját biztonsága érdekében szállítsa Dallasból Washingtonba, hogy elmondhassa a saját történetét. Warren ezt megtagadta, így a történetet sohasem hallhattuk. Kíváncsi vagyok, ugyan miért nem?

Az e könyvben – különösen az utóbbi néhány oldalon olvasottak fényében – nézzük meg a Warren Bizottság összetételét, ami arról döntött, hogy Lee Harvey Oswald bizony egyedül dolgozott. A Warren Bizottság tagjait Lyndon Baines Johnson nevezte ki, az az ember, aki Kennedy halálának köszönhetően ülhetett az elnöki székbe. Ha felteszük a „kinek származott haszna?” kérdést a Kennedy-gyilkossággal kapcsolatban, akkor Johnson elég jó helyezést kap a listán. Sőt, mi több, szoros kapcsolatok fűzték a játszma minden olyan résztvevőjéhez, akinek jelentős előnye származott a gyilkosságból. Johnson kapcsolata Meyer Lanskyval nagy múltra tekint vissza: kenőpénzt fogadott el a szindikátustól politikai előnyökért cserébe, mióta csak Texas szenátora lett. Johnson – amint azt a „*Végső ítélet*” világossá teszi – egy csaló volt, aki már hosszú ideje csakis az Elit hálózatának köszönhetően tudta elkerülni a börtönt. Amikor Johnson került Kennedy helyére, azonnal véget ért a kormányzat szervezett bűnözés elleni háborúja. Johnson szintén Izrael kegyence és buzgó híve volt. Miután Kennedy eltűnt a képből, Johnson Amerika közel-keleti semlegességi politikáját is visszaalakította gyorsan olyaná, ami nyilvánvalóan támogatja – pénzügyileg és politikailag is – Izraelt. Stephen Green kutató és szerző a következőket írta a Johnson időszakról az amerikai-izraeli politikáról szóló tanulmányában:

„...ezen időszak alatt az USA Izraelnek nyújtott pénzügyi támogatásának egy főre eső nagysága messze meghaladta a más nemzeteknek nyújtott támogatást. Az USA Izraelnek nyújtotta diplomáciai támogatása sem tekinthető kevésbé nagylelkűnek.”⁵⁰

Johnson visszafordította Kennedy vietnami csapatkivonási politikáját is, ami a háború fellángolásához és kiterjesztéséhez vezetett, hatalmas hasznot hajtva a Lansky-CIA-Moszad délkelet-ázsiai drogüzleteinek, a fegyvergyártóknak és bankároknak. Lyndon Johnson – egy újabb szélhámos a Fehér Ház élén – miután elnök lett JFK halálát követően, mindent megadott a Kennedy-gyilkosság résztvevőinek, amit csak kívántak. Johnson az az ember volt, akinek túlélése függött attól, hogy az igazság a gyilkosságról és abban játszott szerepéről soha ne kerüljön nyilvánosság elé. Ő hát az a személy, aki felállította a Warren Bizottságot, hogy az megállapítsa a gyilkos kiletét. A bizottság tagjai között az alábbiak szerepeltek:

Vezető bíró: Earl Warren: 33. fokozatú szabadkőműves, és néhány kutató szerint a szervezett bűnözés irányítása alatt álló ember. Ez bizonyosan illene a képbe. Warrent szoros baráti szálak fűzték Drew Pearson és Jack Anderson újságírókhoz. Pearson írta a valódi gyilkosokról való figyelemelterelést szolgáló sztorikat. Rovatán keresztül szolgálalkúen támogatta Izraelt. Életrajzírója megállapította: „Az évek során a Rágalomellenes Liga rengeteget segített Pearsonnek. Olyan információkkal látta el, amikhez sehol máshol nem juthatott hozzá, támogatta előadásorozatait, és még a hetente megjelenő hírlevelelének terjesztését is segítette.”

Allen Dulles: a CIA vezetője, akit Kennedy bocsátott el az állásából. Dulles segített a bolsevikok és Adolf Hitler finanszírozásában, támogatásában. A Dulles ügyvédi iroda kezelte a náci kartell, az I.G.Farber Egyesült Államokbeli ügyeit. Ő vezette a CIA-t a hajmeresztő elmekontroll projekt, az MKUltra⁵ idején, és a Külkapcsolatok Tanácsa (CFR), valamint a Bilderberg-csoport tagja volt. Dulles náci volt mind magatartásában, mind pedig abban, hogy eltökélten támogatta a fajnemesítést.

John J. McCloy: Kennedy halála, valamint a Warren bizottság idején a Külkapcsolatok Tanácsának elnöke. McCloy a Ford Alapítványnak, és David Rockefeller Chase Manhattan Bankjának is igazgatója. Az ENSZ alapításakor az USA-delegáció és a 300-ak Bizottsága tagja, támogatta Jean Monnet-t (300-ak Biz.) az Európai Közösség létrehozásában. A háború alatt ellenezte azt a politikát, hogy fogadják el Japán kapitulációját anélkül, hogy ledobnák az atombombát. A háborút követően elrendelte Hitler bankára, Hjalmar Schacht felmentését háborús bűnei alól, ahogy ezt más vezető nácikkal is megtette.

5 Az MKUltra-program a CIA-elmekontroll kutatási programjának kódneve, amit Allen Dulles CIA-igazgató indított el 1953. április 13-án. Vezetője Dr. Sidney Gottlieb volt. Többen úgy vélik, hogy a rövidítés az angol Manufacturing Killers Utilizing Lethal Tradecraft Requiring Assassinations – elnevezésből létrehozott mozaikszó. A CIA-igazgató helyettese felfedte, hogy több mint 30 egyetem és intézmény vett részt a kiterjedt tesztelesekben és kísérletekben, ami magában foglalta titkos droggkísérletek végrehajtását a kísérleti alanyok tudta és belegegyezése nélkül, beleértve mindenféle szociális helyzetű, amerikai vagy külföldi állampolgárt, szociális intézmények „alanyait”, CIA-alkalmazottakat, katonai személyzetet, prostituáltakat, elmebetegeket is. Az MKUltra-program 149 projektből állt. Ezek egyikének célja a tökéletes igazságszérum kifejlesztése volt. 1972-ben Richard Helms CIA-igazgató utasítására az MKUltra-program nyilvántartásait csaknem teljes egészében megsemmisítették. Dr. Gottlieb gyakran alkalmazott szadista kínzásokat – a „pácienseket” ún. érzékelésmentes szobákba zárta, és a megelőző pszichoanalízis során magukról elárult legleértékesebb mondataikat játszatta vissza nekik végtelenített szalagokon, újra és újra. Az őrléteket kergetett embereket LSD-vel drogozták le. Folytak kísérletek még barbiturát és amfetamin „keverésével”, heroinnal, meszkalinall, pszilobinnel, szkopolaminnal, marihuánával, alkohollal és nátrium-pentotállal, valamint elektrokokk „kezeléssel”. Egy másik projekt a kanadai(!) Dr. Ewan Cameron személyiségirányító elméletén alapult, aminek lényege az emlékek törlése és komplett új személyiség fel- és beépítése az alanyokba. Alanyait drogokkal előidézett kómában tartotta hónapokig, miközben bizonyos hangokat vagy mondatokat ismételtettek nekik magnószalagról. CIA-dokumentumokból arra lehet következtetni, hogy az ügynökség tanulmányozta és fejlesztette a sugárzás elmére gyakorolt hatását. (Wikipedia)

Gerald Ford: 33. szintű szabadkőműves, a CFR és a Bilderberg-csoport, valamint a Rockefeller-elit irányította keleti-parti establishment tagja. Nixon alelnöke a Watergate-botrány idején. Nixon kieroszakolt visszavonulása Ford ölébe pottyantotta az elnökséget, és ő Nelson Rockefellert bízta meg a Watergate-ügyet követően a biztonsági szolgálatokat felügyelő „bizottság” vezetésével annak érdekében, hogy ne legyen valami lényeges dolog is történhessen. És nem is történt. Ford ír majd Frank Church szenátor-nak, a Szenátus Hírszerzési Bizottsága elnökének, követelve, hogy a bizottság amerikai gyilkosságokra – összeesküvésekre – vonatkozó jelentéseit, beleértve a Kennedy gyilkosságát is, szigorúan bizalmas államtitokként kezeljék.⁵¹

Egy másik érintett a Kennedy-gyilkosság „kivizsgálásában” J. Edgar Hoover volt, 33. szintű szabadkőműves, az FBI legendás igazgatója és manipulátora. Gyűlölte Kennedyt, aki tervezte kirúgását az 1964-es választásokat követően. Hoover kapcsolatokat ápolt Meyer Lanskyval és a Rágalomellenes Ligával. Michael Milan, előzőleg Lansky partnere és FBI titkos ügynök azt mondta: „Azt is tudtam, hogy (J. Edgar Hoover) és Meyer Lansky néhanap együtt vacsoráztak. Mr. L.-t sohasem zaklatták, ritkán volt csak kitéve szövetségi idézéséknek, és úgy általában békén hagyták, hogy végezze a dolgát.”⁵² Hoover nagyon közeli kapcsolatban állt a Moszad front-szervezetével, a Rágalomellenes Ligával (ADL). A Hoover Alapítvány első elnöke rabbi Paul Richman, az ADL washingtoni igazgatója volt.⁵³ Hoovert szoros baráti szálak fűzték a Moszad orgyilkos fedőszerve – a Permindeks – igazgatójához, Louis Bloomfieldhez is.

Ők voltak tehát azok, akik eldöntötték, hogy Oswald magányos gyilkos volt. Mi több, a Warren Bizottság „vizsgálatával” kapcsolatos ügyekért felelős CIA-részleg, a CIA kémelhárítási részlege volt, amelyet James Jesus Angleton vezetett, a Moszad beépített embere és a gyilkosság fő szervezője. Az FBI részéről a Warren Bizottság koordinátora William Sullivan volt James Jesus Angleton közeli jóbarátja.

Az eltussolás a gyilkosok és azok örökösei finanszírozta könyvek és folyóiratok megjelentetésével a mai napig tart, és ezek a maffiát, Castrót, a KGB-t stb. stb. vádolják a Kennedy-gyilkossággal. Ezek mindegyike a valódi tettesek, az együttműködő izraeli-CIA-Meyer Lansky-OAS hálózat még jobb elrejtését szolgálja, valószínűleg a Rothschild házból származó központi utasításoknak engedelmessé. Úgy gondolják, hogy a médiát nem tarthatják kézben annyira, hogy képes legyen elhallgatni az igazságot a nyilvánosság előtt több mint harminc éven át? Amint azt Victor Ostrovsky, egykori Moszad-ügynök mondja:

„(Rájöttem,) hogy a hatalomátvétel teljes egészében lezajlott az észak-amerikai sajtóban. A Közel-Kelettel foglalkozó témákban úgy általában, az Izraellel foglalkozókban pedig különösen, nyoma sincs többé a szabad sajtónak... Mindig is tudtam, hogy kétféle mérték létezik, amikor a zsidó közösség számára kedves témák kerülnek terítékre. Van, amit azonban nem tudtam, – hogy mennyi képmutatásra képes ez a közösség és a lábainál heverő média. Kezében tartja a filmipar csaknem egészét, és vasmarokkal szorongatja Washington-t is... Megfélemlítéssel és Janus-arcú, kétkulacsos politikával mára már bekebelezte az amerikai média nagy részét. Mindazok, akik mindvégig tudtak erről, de hallgattak róla, és mindazok, akik most is hallgatnak, szégyelljék magukat!”⁵⁴

A *Life* magazin szerkesztője, Richard Billings széles körű kampányt folytatott, hogy hiteltelentse Jim Garrison nyomozását a Kennedy-gyilkosságban – amint azt Garrison dokumentumokkal alá is támasztja. Billings később a Gyilkosságokat Kivizsgáló Házbizottság

(House Assassination Committee) munkatársaként szolgált annak igazgatója, G. Robert Blakey mellett, akinek baráti körében ott találjuk Morris Dalitzet, Meyer Lansky barátját. A Bizottság úgy határozott, hogy a „maffia tette”. A Time-Life szervezet később egybeolvadt a Warnerrel, és létrehozta a Time-Warner médiabirodalmat. Ez egy Elit által irányított szervezet, amely mára már a Turner rádiótársaság és a világméretű „hírcsatorna”, a CNN tulajdonosa. A Warner Brotherst egy Seven Arts nevű cég kebelezte be, amelyet Meyer Lansky ügynöke, Louis Chesler a szindikátus pénzeinek tisztára mosására hozott létre. Amikor a Seven Arts ellenőrzési jogot szerzett a Warner Studios felett, a cég részvényeinek nagy hányada két tulajdonos kezében összpontosult. Az egyik az „Investors Overseas Service”, a Rothschild-stróman Bernie Cornfield cége, a másik pedig a Perminindex megalapítója, a Moszad Tibor Rosenbaum rabbija. 1993-ban a Bronfmanok (a Perminindex főnökét, Lous M. Bloomfieldet irányító gengsztercsalád) többségi tulajdont szereztek a Time-Warnerben. Milyen elbűvölő hát, hogy Oliver Stone „tényfeltáró” filmjét a Kennedy-gyilkosságról, a *JFK*-t, a Warner Brothers terjesztette. Stone filmje – a tények és fikciók egyvelege – a katonai-ipari komplexumot és a CIA-t vádolta, nem pedig a valódi összeesküvőt, a Moszadot. Stone már számos hasonló figyelemelterelő munkát készített Richard Nixonról is. Arnon Milchanról, a *JFK* produceréről – tehát arról az emberről, aki a film finanszírozási forrásainak előteremtéséért felelt – megállapítást nyert, hogy Izrael fő fegyverszállítója és titkos ügynöke. Alexander Cockburn újságíró írta a *The Nation* 1992. május 18-i számában: „egy 1989-es izraeli jelentés úgy írt Milchanról, mint (Izrael) „lehetséges” legnagyobb fegyverkereskedőjéről. Egykori cége lebukott, amikor nukleáris fegyvereket és gyújtószerkezeteket csempészett Irakba.” Stone a *JFK* film reklámozásával azt a washingtoni Hill and Knowlton PR-céget bízta meg, amelyik az amerikaiak öbölháborúját támogató propagandakampányt koordinálta. Frank Mankiewicz, a *JFK* reklámkampányáért felelős ügyvezető a Hill és Knowltonnál, karrierjét a Rágalomellenes Ligánál kezdte, Los Angelesben.

A Kennedy-gyilkosság mind a mai napig bűzlik. John Kennedy pontosan tudta – a saját családi háttéréből és politikai tapasztalatai révén –, hogy az Egyesült Államokat egy titkos kéz irányítja. Sok jelentést olvastam, amelyek szerint Kennedy a következőket mondta a Columbia Egyetemen tartott beszédében, tíz nappal halála előtt.

„Az elnök magas hivatalát arra használták, hogy összeesküvést szöjének az amerikai nép ellen. Mielőtt még elhagynám hivatalomat, tájékoztatnom kell erről a helyzetről az állampolgárokat.”⁵⁵

Soha nem tudtam megerősítést szerezni erre az idézetre, és csaknem biztosan nem több egy városi legendánál –, de amit az elnöki hivatalról állít, az teljesen megfelel a valóságnak.

Könyvében: *„Az elsikkasztott Amerikában”* Rodney Stich további bizonyítékokat tár fel a Kennedy-gyilkosságban történt CIA-részvételtől, és annak eltussolásáról. Stich, korábban szövetségi nyomozó, saját tudását, tapasztalatát és a titkosszolgálati hálózat informátorait használja arra, hogy felfedje az USA kormányát át- meg átszövő, egymáshoz több szállal kapcsolódó korrupciószövevényét. Egyik kapcsolata, Trenton Parker tábornok – korábban magas beosztású CIA-ügynök – az ügynökség Pegazus néven elhíresült kémelhárítási egységének dolgozott. Parker azt állította, hogy a Pegazus-csoportnak hangfelvételek állnak rendelkezésére azoktól az emberektől, akik a Kennedy-gyilkosságot megtervezték. A következőket nevezte meg: „Rockefeller (akin én igencsak csodálkozom!), Allen Dulles, a texasi Johnson, George Bush és J. Edgar Hoover”. Parker továbbment:

„Már nincsenek meg a szalagok, mert mindet átadtam Larry McDonald kongresszusi képviselőnek. De meghallgattam őket, Rockefeller és Hoover közötti beszélgetések voltak rajta,

amelyek során Rockefeller megkérdezi: számolhatunk bármilyen problémával? Ellenőriztem Dullesnél. Amennyiben végzik a dolgukat, mi is végezzük a miénket. Egy csomó ilyen szalag létezik, mert Hoover nem sejtette, hogy lehallgatják a telefonjait.”

Parker azt mondta, hogy a Pegazus csoport dokumentumokat is átadott McDonald kongresszusi képviselőnek a CIA tevékenységeiről 1976 és 1982 között. McDonald, az Egyesített Fegyveres Szolgálatok Bizottságának (Joint Armed Services Committee) tagja tudomásunkra hozta, hogy felfedi a CIA-re és a kormánykorrupcióra vonatkozó riasztó bizonyítékokat, mihelyst visszatér távol-keleti útjáról. De nem tért vissza. A koreai légitársaság 007-es gépén utazott, azon, amelyet lelőttek a „szovjetek”. A gép robotpilótáját átprogramozták, hogy orosz légterbe térítse a gépet – ott már vártak rá, hogy lelőhessék.⁶ Két „oldal” – egyazon kéz irányítása alatt.

Bobby Kennedy

JFK halála a politikai gyilkosságok sorát indította el az Egyesült Államokban az 1960-as években, ahogy az Új VilágRend egyre inkább érvényesítette hatalmát. Testvérét, Bobby Kennedyt, a Lansky-szindikátus elleni hadjáratot vezető legfőbb államügyészt 1968-ban gyilkolják meg, miután megtartja beszédét a Los Angeles-i Ambassador Szállóban a demokráta elnökjelöltségért folytatott kampány részeként. Úgy mondták, hogy egy másik „magányos gyilkos”, Sirhan Sirhan végzett vele. Bobby halála Richard Nixon malmára hajtotta a vizet, akinek politikai karrierjét Prescott Bush, George apja egyengette. Nixon nyeri végül a választásokat, de ott komoly ellenfélre számíthatott volna Bobby Kennedy személyében. Nixon biztonsági igazgatója az 1968-as választási kampány során az a James Golden, aki előzőleg a Lockheed Corporation igazgatói tisztségét töltötte be. Véletlen egybeesés lenne talán, hogy a Lockheed egyik testőre, Thane Eugene Caesar állt közvetlenül Bobby Kennedy mellett, amikor lelőtték? Caesar, a Lansky-szindikátus alkalmazottja, a Lockheed burbanki központjában dolgozott, azon a szigorúan titkos területen, amit a CIA U-2-es kémrepülőgép projektje számára tartottak fenn. Lee Harvey Oswald szintén összeköttetésben állt ezzel a projekttel. A Lockheed egy másik alkalmazottja, Richard Gernt Butler pedig a neonáci Keith Gilbert társa volt. Ugyanezt a Keith Gilbertet bízták meg azzal, hogy meggyilkolja a fekete polgárjogi vezetőt, Martin Luther Kinget, 1965 februárjában, négy nappal azután, hogy végeztek egy másik fekete vezetővel, Malcolm X-szel.⁶ Gilbert azt vállalta a börtönben, hogy hatalmas erők támogatják, és később kiderült, hogy Loren Eugene Hall, a fehér faj felsőbbrendűségének egy másik elkötelezett híve pénzelte. Másfelől Hall előzőleg Edwin Meesenek (az akkoriban kaliforniai kormányzó, Ronald Reagan jogtanácsosa) tanúskodott egy, a JFK gyilkosságához kapcsolódó ügyben. A kerületi államügyész, Jim Garrison kérelmezte Reagantól a kaliforniai lakhelyű Edgar Eugene Bradley kiadatását JFK halálával kapcsolatban, és Reagan Meeset kérte fel, hogy kezelje az ügyet. Ennek során Loren Hall az informátorai között volt. Reagan addig halogatta Garrison kérelmének teljesítését, míg Nixon lett az elnök, és aztán magyarázat nélkül megtagadta. Meese később az USA államügyésze lett, a nemzet főjogásza Reagan elnöksége idején. Loren Hall és fia, Loren Junior ellen 1989-ben vádat emeltek illegális droghálózat működtetéséért Oklahomában. Loren Junior sajtótájékoztatót hívott össze, amelyen elmondta, hogy a drogüzlet célja, hogy finanszírozási forrásokat teremtsenek a Ronald Reagan és George Bush szívügyének tekintett nicaraguai kontrák számára.

⁶ Malcolma X: született Malcolm Littleként, 1925. május 19-én a nebraskai Omahában. Utcai gengszterből az USA legkiemelkedőbb fekete nacionalista vezetőjévé vált. A feketék önérzete, gazdasági függetlensége és az identitás politika szószólója. A Nation of Islam szónoka, a Muslim Mosque Inc. (Muszlim Mecset RT.) és az afroamerikai Egység Szervezet alapítója. (Wikipedia)